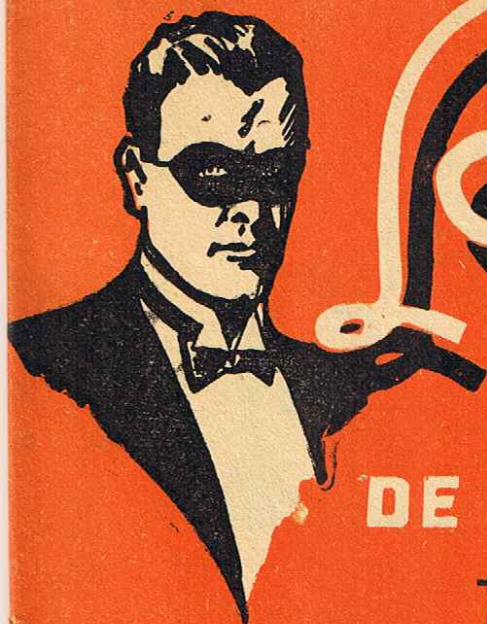

NIEUWE AVONTUREN

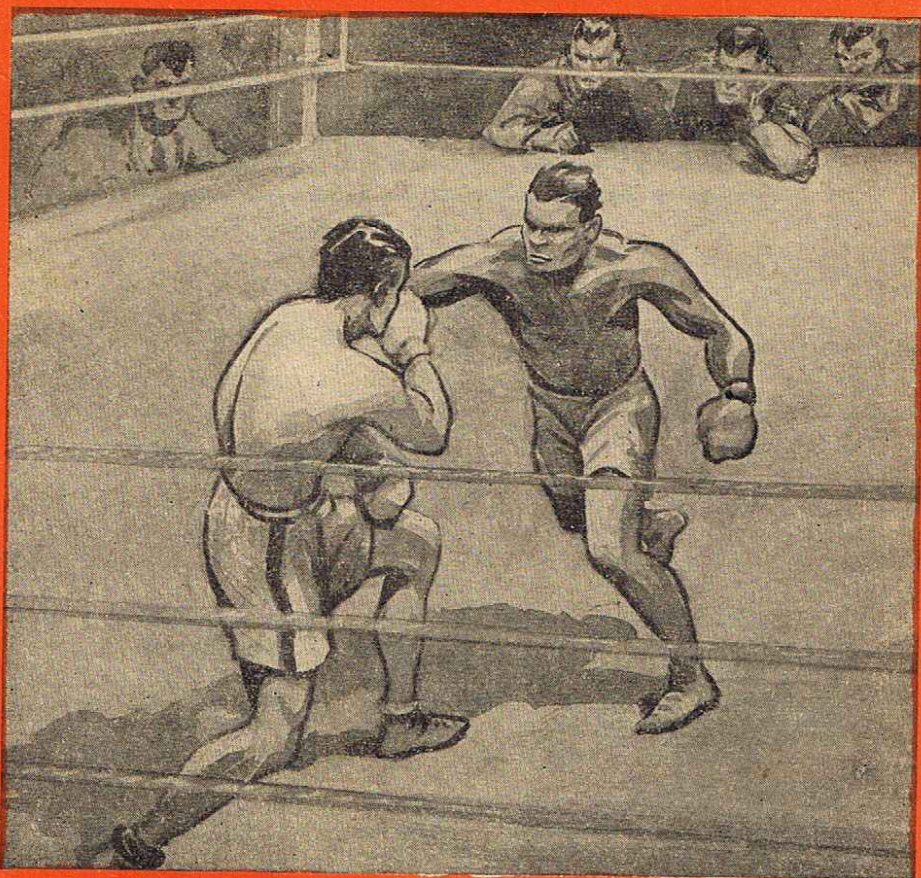
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De onbekende Bokser

Nr 2185

ZONDAG 10 JANUARI 1954
WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIË : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

DE ONBEKENDE BOKSER

Hoofdstuk I

DE UITDAGING

In de Fleetstreet te London, staat, niet ver van het Strand, een oud, maar tamelijk groot huis, waarvan de bovenste verdiepingen in gebruik zijn genomen door Ted Mortimer, wiens naam waarschijnlijk nog wel bekend zal zijn bij alle Engelsen, die de vier kruisjes reeds achter de rug hebben en alle andere personen van gelijke leeftijd, die belang stellen in de bokssport.

Want Mortimer was enige jaren ach-

tereen kampioen middengewicht van Engeland en toen hij op de hoogte van zijn roem stond, waren er slechts weinige Europese bokkers van zijn categorie, die het langer dan een paar ronden tegen hem konden uithouden.

Maar de jaren waren niet aan Ted Mortimer voorbijgegaan, zonder hem veel van zijn kracht en vlugheid te doen inboeten.

Men kan gerust zeggen dat iedere atleet na zijn dertigste jaar bergafwaarts gaat en Ted was de vijfenveertig reeds gepasseerd.

Maar het boksen zat hem in het bloed en zo had hij er zijn spaarduitjes aan besteed een school voor boksters te stichten, die onder de beste van geheel Engeland werd gerekend.

Al spoedig kreeg hij vele leerlingen en het moet gezegd worden, dat Mortimer zich een even goed onderwijzer als pugilist toonde.

Hij sloeg altijd hard, maar hij had ook altijd een goed humeur en hij was als het ware een vader voor diegenen in wie hij iets meer zag dan een man die alleen maar met zijn vuisten weet te zwaaien, onder het motto: « Baat het niet, het schaadt ook niet »!

Vijf jaar geleden had Mortimer zijn school geopend en reeds had hij een tiental «poulains» afgeleverd, die zich een zekere naam hadden gemaakt en waarvan er twee zelfs de Engelse kampioenstitel hadden weten te verwerven.

Wanneer men het portaal van de vierde verdieping had bereikt en had aangescheld, dan werd de deur meestal geopend door een zwaar gebouwden neger, gekleed in een sneeuw witte pantalon, wit linnen schoenen en een dikke grijs wollen trui.

Dat was Tim Symore, een van de instructeurs en sparring partners, en Amerikaanse neger en vroegere tegenstander van Mortimer thans zijn rechterhand en vertrouwde.

De neger liet dan de bezoeker in een helder verlichte ontvangkamer, waar men al dadelijk een indruk kreeg van de bezigheid, waarmede Mortimer thans een goed belegde boterham verdiende.

Van de wachtkamer betrad men het kantoor van Mortimer, waar hij echter slechts zelden te vinden was, want al bokste hij niet meer in het openbaar hij was nog zo levendig als een jong geitje, en stil zitten was hem een gruwel.

Dit kantoor, waar Mortimer zijn aspirant-leerlingen ontving en waar hij als enige hulp een jonge dame achter

een schrijfmachine had neergezet, die zijn correspondentie moest afdoen en zijn boeken moest bijhouden, grensde onmiddellijk aan de grote oefenzaal.

Deze zaal was een groot vertrek, door zeven ramen verlicht, vier aan de langste, drie aan de korte zijde.

Het was omstreeks elf uur in de morgen van een dag in het begin van de zomer, toen er twee personen de wachtkamer binnentraden, die door Tim Symore met een brede grijnslach om de lippen werden begroet.

Hij haastte zich naar het kantoor van Mortimer, die onmiddellijk verscheen, ook al gekleed in de gebruikelijke uniform der bokkers, wanneer zij non-actief zijn: een lange linnen pantalon en een wollen trui.

Hij hief de armen ten hemel en riep met zijn zware stem:

— Als ik ooit gedacht had, mylord, dat ik u hier zou terug zien! Ik meende reeds dat gij de oude Mortimer voor goed vergeten hadt!

— Ik vergeet de lieden niet zo spoedig, Mortimer, die mij een nuttige sport hebben geleerd, antwoordde de oudste der beide bezoekers, een man van omstreeks veertig jaar, met doordringende grijze ogen en krachtig gesneden trekken, meer dan vijf en een halve voet lang, breed van schouders en smal van middel.

— Praat daar niet van, mylord, antwoordde Mortimer met een afwerend gebaar. Als u het boksen niet in de perfectie had geleerd, dan was ik de strop niet waard geweest om mij aan op te knopen! U hebt er van de natuur alles voor mee gekregen! Ik ben blij dat u mij nog eens komt opzoeken en dat geldt ook voor u, mijnheer Brand.

De voormalige kampioen wendde zich tot de metgezel van Lord William Aberdeen, die zoeven bij hem was binnengetreden en die steeds tot zijn beste leerlingen had behoord.

Charles Brand was de sekretaris van Lord Aberdeen en ook hij had zich een zeer goed leerling betoond, ook al miste hij de kracht en de weergaloze vlugheid van Lord Aberdeen, ofschoon deze minstens tien jaar ouder was.

— Wij zijn eens een kijkje komen nemen, waarde Mortimer, hernam Lord Aberdeen. Maar dat niet alleen; ik vrees dat ik een beetje te lui word en dat dat te bemerken valt. En daarom heb ik mij voorgenomen, mij weer eens een paar maanden geregeld te oefenen voor zover ik er de tijd toe kan vinden. Hebt gij op het ogenblik goede leerlingen?

— Ik heb goede leerlingen, mylord, maar of ik er een heb, die een waardige tegenpartij voor u zou zijn, dat betwijfel ik, antwoordde Mortimer, terwijl hij zich het hoofd krabde. Ja, ik heb Harry Fowke, mijn beste man, maar die moet zich wat sparen; hij is in training en ik verwacht zeer veel van hem. Hebt gij van de uitdaging gelezen?

— Neen, Mortimer, antwoordde lord Aberdeen. Ik ben enige tijd uitstедig geweest en de Londense zaken zijn mij een weinig vreemd geworden. Wat is het voor een uitdaging?

— Harry Fowke heeft iedereen hier te Londen, van zijn gewicht: hij is middenzwaar, uitgedaagd om een beurs van vijfhonderd pond, tien ronden van twee minuten, handschoenen van drie ons.

— Ik ken hem niet! Heeft hij al meer gebokst?

— Wel zeker, mylord, antwoordde Mortimer, een weinig verontwaardigd. Great Scot! Gij moet wel zeer ver zijn geweest, dat gij dat niet weet! Hij heeft vijf maal tussen de touwen gestaan en al die vijf keren moest men de andere man, om zo te zeggen, bij elkaar vegen in de derde ronde. Ik geloof niet, dat hij te slaan is, tussen ons gezegd en gezwegen. Toch houd ik het voor onverstandig, dat hij zo hard van stal loopt en vijfhonderd pond in de weegschaal stelt.

— Hij zal toch wel een promotor hebben, die ze voor hem betaalt.

— Het is mogelijk, mylord. Ik ben het in ieder geval niet, antwoordde Mortimer. Hij heeft hier les gehad en dat is alles.

— Met wie oefent hij hier?

— Met Symore, gij herinnert u hem wel! Hij is de enige die Harry nog

enige tijd van het lijf weet te houden.

— Maar Tim is immers zwaar gewicht!

— O, dat is voor Harry Fowke geen bezwaar, hernam Mortimer. Maar wat laat ik u staan? Gij komt toch zeker wel even binnen? Of wilt u soms dadelijk aan de slag gaan?

— Daar hebben wij op gerekend, waarde Mortimer. Van heden af kom ik om de twee dagen een weinig bij u trainen, onvoorziene omstandigheden natuurlijk voorbehouden.

Hij had reeds de deur van de oefenzaal opengeworpen en Lord Aberdeen en Charly Brand traden binnen.

Het was daar een rumoer van geweld. Want ongeveer veertig leerlingen waren daar bezig, onder toezicht van een half dozijn instructeurs en sparring-partners zich te oefenen.

De aandacht van de beide binnegetrede heren werd aanstonds getrokken naar de middenste ring, met de witte, strak als een snaar gespannen koorden, waar een krachtig gebouwd man zich oefende met de neger.

Lord Aberdeen begreep dadelijk dat dit Harry Fowke moest zijn.

Hij was verre van regelmatig, zeker niet fraai, maar krachtig gebouwd en had een groot voordeel: hij had zeer lange armen, een lange « reach », zoals de Engelschen het uitdrukken. Hij had een nek als een stier, vierkante kaken en sterk gewelfde wenkbrauwen, waaronder de ogen diep schenen weg te zinken, een tweede voordeel, want de ogen zijn bij de bokser een zeer kwetsbaar punt. Zijn oren stonden vrij ver van het hoofd het voorhoofd was laag, de neus breed en dik.

— De man lijkt op Dempsey, fluisterde Brand lord Aberdeen in.

— Meer nog op Fitz Simmons, vind ik, hernam deze op fluisterende toon. Hij heeft juist die lange armen van die beroemde Engelsman, de grote oren en het wijkende voorhoofd. Maar hoe dan ook, hij is een geweldig bokser.

De twee heren waren een weinig naderbij getreden. Fowke trof juist zijn tegenstander met zoveel kracht, dat deze tegen de touwen tuimelde en zich

hijgend er aan vastgreep. Maar dadelijk kwam Mortimer, die de stoot had gezien, woedend toestormen en schreeuwde :

— Daar snap ik je weer Harry. Laat ik het nog ééns zien, dat je onder de gordel slaat en ik gooi je eruit, zo waar mijn naam Mortimer is. Je bent hier om als een gentleman te boksen en niet om gemene streken uit te halen! Zeg niet, dat het bij ongeluk was, want Tim stond in hoge dekking!

Fowke pruttelde iets, dat een verontschuldiging moest lijken en gaf de neger gelegenheid zich te herstellen.

Mortimer boog zich naar Lord Aberdeen toe en zeide toen op zachte toon :

— Het ezelsveulen! Hij denkt dat hij er al is en ik laat mij villen, als dat hem niet nog eens duur zal komen te staan. Het is waar, de kerel heeft een maag, die wel van leer gemaakt schijnt te zijn, maar een stoot op de juiste plaats : een paar strepen boven het maagkuiltje en ik zeg u, dat je dan rustig kunt gaan slapen voor een half uurtje, om van tien seconden niet te spreken. Hij verbeeldt zich, dat hij niets meer te leren heeft, maar pas op, als er iemand komt, die hem in het vizier krijgt. Hij is de man van drie ronden, houd ik vol. Als hij iemand tegenover zich krijgt, die het drie ronden uithoudt tegen zijn verbazende slagen dan spreken wij elkaar nog wel eens nader. Ik heb een kamertje voor u gereserveerd, mylord, gij kunt dadelijk aan de slag gaan. U excuseert mij, daareven is de post gekomen en ik moet de brieven doorzien.

Mortimer keerde naar zijn kantoor terug, terwijl Lord Aberdeen en Charles Brand de hun aangewezen kleed-

kamers opzochten.

Maar zij waren er nog niet binnen getreden, of zij keerden zich een weinig verwonderd om.

In het midden van de zaal klonk een luid geschreeuw van verbazing en alle bokkers, leerlingen en instructeurs drongen zich om Harry Fowke, heen, die met een brief in de hand stond, die Mortimer hem blijkbaar zoeven had overhandigd.

De voormalige kampioen had hen zien aankomen, rukte Fowke de brief uit de handen en riep :

— Stilte ! Ik wil de brief voorlezen aan mylord! Dan moet hij mij eens zeggen, of er nog romantiek in de wereld is en of hij ooit zoiets vreemds heeft gehoord !

« Aan Harry Fowke, School Mortimer, Fleetstreet, Londen.

» Naar aanleiding van uw uitdaging tot alle Londense bokkers van uw categorie om een wedstrijd van tien ronden van twee minuten, met handschoenen van drie ons, om een inzet van vijfhonderd pond te boksen, deel ik u mede, dat ik uw uitdaging wil aannemen.

» Ik keur bij voorbaat al uw voorwaarden goed betreffende plaats van ontmoeting, datum, scheldsrechter en stel van mijn kant slechts deze enkele voorwaarde, dat mijn naam onbekend moet blijven, en dat ik u gemaskerd zal mogen ontmoeten.

» De redenen van dit zonderling schijnend verzoek zijn van zulk een dwingende aard, dat ik van deze voorwaarde niet kan afstappen.

» Wanneer gij hier op ingaat, dan kunt gij nadere besprekingen voeren met iemand, die ik volkomen vertrouwd, Jack Carington, Bowerystreet, 14. »

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk II

DE TOEBEREIDSELEN VOOR DE MATCH

— Begrijpt u wat dat te betekenen kan hebben? vroeg Mortimer. Zou het een grap zijn?

— Dat denk ik niet, antwoordde Lord Aberdeen bedaard. In dit geval immers zou de briefschrijver niet de naam en het adres van zijn vertrouwde hebben opgegeven. Gij hebt natuurlijk een adresboek op uw kantoor, en gij zult dadelijk kunnen naslaan of er in de Bowerystreet nummer 14, inderdaad iemand van de naam Carington woont.

— Tim doe je handschoenen uit en sla het adresboek op! beval Mortimer.

De neger dook onder de witte koorden terwijl hij onder het lopen zijn handschoenen uitdeed.

— Maar wat zijn dat voor malle fratsen, om gemaskerd te willen boksen? riep Fowke verontwaardigd uit. Moet ik dat aannemen?

— Het is natuurlijk volstrekt niet noodzakelijk, gaf Lord Aberdeen bedaard te kennen. Ik vermoed echter, dat degene, die zich met u wil meten, wel degelijk de een of andere reden heeft, om onbekend te blijven.

— Maar dan zal ik in het nadeel zijn, hernam de bokser. Ik zal zijn ogen niet kunnen zien, maar hij wel de mijne!

— Dan kunt gij eisen, dat de gaten in het masker zo groot zullen zijn, dat gij duidelijk zijn ogen kunt zien! riep Mortimer uit.

Op dat ogenblik keerde de neger terug.

— Er woont in Bowerystreet 14 een Carington, en hij is ingenieur, zei hij.

— Maar wie kan die man zijn? hernam Fowke, wien het gehele geval niet

zeer scheen aan te staan.

— Wat kan je dat schelen, Harry, als het geld van te voren gestort wordt, en je slaat een gemaskerde man uit? riep Mortimer uit.

Fowke haalde de schouders op, zwaaide zijn armen op en neer, en hernam:

— Eigenlijk heb je ook gelijk. En het zal wel veel publiek trekken, als je het in de kranten laat zetten. En wie wil er nu nog een robbertje?

Niemand antwoordde.

De leerlingen en zelfs de instructeurs keken met zekere schroom naar de reus, met zijn lange, gespierde armen en zijn vierkante kaken, die wel van ijzer schenen te zijn.

— Heeft niemand lust? hernam Fowke spottend. Nu, dan zal ik het maar voor gezien houden. Ik wilde wel dat je eens voor een behoorlijke tegenpartij zorgde, Mortimer!

Lord Aberdeen was een paar stappen naderbij gekomen en zeide nu glimlachend:

— Het klinkt misschien wel dwaas en aanmatigend uit mijn mond, maar als er zich dan toch niemand aanbiedt, zal mijnheer Fowke misschien wel met mij genoegen willen nemen!

Allen wenden zich verbaasd naar de elegant geklede vreemdeling, met het aan de slapen reeds enigszins grijzend haar, en Fowke was zeker het meest verbaasd van allen.

Hij monsterde Lord Aberdeen eens goed, bekeek het krachtig getekende gelaat, met de rechte neus, het hoge voorhoofd, de scherp getekende mond, waarvan de hoeken nu en dan omlaag

gingen, keek naar de brede borst, de krachtige, maar niettemin goed gevormde hals en liet toen een kort lachje horen.

— Met genoeg! antwoordde deze.

— Geef mij dan vijf minuten en ik ben tot uw dienst, hernam lord Aberdeen en hij ging het kleedvertrekje binnen, waar zijn sekretaris hem volgde.

Zodra de deur achter hen gesloten was, zei de jonge man op zachte toon:

— Ik had het niet gedaan in jouw plaats, Edward. Je kunt toch wel met iemand anders oefenen.

— Weet je dan hier iemand, die zo hard slaat als Harry Fowke?

— Als je de zaak van die kant beschouwt, dan moet ik er natuurlijk het zwijgen toe doen.

Onder het spreken had Raffles, die reeds jaren geleden onder de naam van Lord William Aberdeen, kennis had gemaakt met Ted Mortimer, zich van zijn kleren ontdaan, en het korte linnen broekje aangeschoten, hetwelk Charles Brand, zijn vertrouwde vriend, in een kleine tas voor hem had medegenomen.

Hij betrad weer de zaal, waar de leerlingen nog bijeen stonden, om het eigenaardige geval te bespreken, dat zich zoeven had voorgedaan.

Mortimer stond in het midden van de groep, maar hij kreeg Raffles aanstonds in het oog, ging op hem toe, sloeg zijn geweldig grote handen met een kletsende slag in elkaar en liet een gebrom van goedkeuring horen, waarop hij uitriep:

— Gij zijt voortreffelijk in vorm, dat gij al maandenlang in training zijt, de huid glanzend als een spiegel.

Hij was op Raffles togetreden en betaste de spieren van diens armen en benen, alsof hij een fraai renpaard of een hond voor zich had. Hij floot vol bewondering zachtjes voor zich heen en zei toen:

— Hard als ijzer bij het strekken en zacht als boter in rust! Juist wat het zijn moet. Nu, Fowke, ik zeg je maar één ding, wees op je hoede, man!

— Maak eens als de bliksem ruimte, jullie lulakken! riep Mortimer kwaad

uit. Ik zal mylord verzorgen en Tim zal het jou doen, Harry!

Er werden een paar handschoenen voor Raffles opgezocht, bijna zo licht als de gewone wedstrijd-handschoenen en daarop traden de beide tegenstanders ieder naar een tegenovergestelde hoek van de ring, waar een stoel was neergezet.

Een van de oudste leerlingen nam met zijn chronometer in het midden van het strijdperk plaats, om als kamprechter te fungeren en een ander plaatste zich bij de gong, van een tweede stopwatch voorzien.

De twee mannen traden op elkaar toe, drukte elkaar even de hand en waren het volgende ogenblik handgemeen geworden.

Fowke zocht het aanstonds in de lefthands en trachtte Raffles onmiddellijk te vellen door een van zijn beruchte en gevreesde hooks, maar hij moest tot zijn verwondering en ongerustheid ontwaren, dat zijn tegenstander over een fabelachtige vlugheid beschikte en dook met een snelheid, zoals hij nog nimmer gezien had.

Zijn harde vuist ging telkenmale over de schouder van zijn tegenstander heen of vloog op een streep afstand voor diens gelaat heen, om daarna de ijle lucht te treffen.

Wat Raffles aangaat, hij bepaalde zich eenvoudig tot verdedigen, ten einde de tegenstander af te matten en diens strijdmethode te doorzien.

En hij had al zeer spoedig ontdekt, dat hij weliswaar met een krachtige bokser te doen had, die geen vreeskende en die harde klappen goed kon incasseren, maar wiens serie stoten nog niet voltallig was.

Hij herhaalde zich zelf voortdurend en viel binnen enkele seconden vier, vijf maal op dezelfde wijze uit, zonder enige variatie in zijn stoten te brengen.

De eerste ronde verliep en iedere scheidsrechter zou, wanneer er op punten gebokst werd, deze ronde zeker in het voordeel van Fowke hebben verklaard, daar deze ongetwijfeld het meest in de aanval was geweest.

Maar Mortimer bromde iets onverstaanbaars voor zich heen, dat niet veel goeds voorspelde voor zijn leerling.

De twee tegenstanders waren ieder naar hun hoek teruggekeerd, namen plaats op de stoelen, die daar stonden, spreidden armen en benen wijd uit en lieten zich koelte toewuiven door middel van de badhanddoeken, welke hun helpers snel voor hun gelaat en borst heen en weer bewogen.

— Ik sta hier voor gek, zei Mortimer half grinnikend, half verontwaardigd. U bent evenmin bezweet als en keisteen, die een maand lang in de brandende zon heeft gelegen.

Hij legde zijn hand op het hart van Raffles en overtuigde zich dat hartslag en ademhaling niet in het minst versneld waren.

De minuut was om, de gong klonk en de twee mannen stonden weer tegenover elkaar.

En thans was het zonder de minste twijfel Raffles, die de overhand had.

De ronde was nauwelijks enige seconden oud, of Fowke moest een opstoot in ontvangst nemen, die hem bijna van de been wierp en hem een ogenblik deed duizelen.

Hij zocht haastig dekking achter zijn beide vuisten, teneinde zich te beschermen tegen de regen van slagen,

Daarbij gleed hij even uit en onmiddellijk hield Raffles op en wachtte tot zijn tegenstander het evenwicht hervonden had.

Maar Fowke waardeerde deze ridderlijkheid al zeer weinig, want onverhoeds trof hij Raffles in de maagkuil.

Raffles deinsde even achteruit, maar toen Fowke het pleit reeds gewonnen meende te hebben, kreeg hij zulk een geweldige stoot tegen de borst, dat hij in de touwen tuimelde en bijna van het platform zou gevallen zijn.

Daarop dreef Raffles hem door de gehele ring heen, langs de touwen en plaatste een paar dreunende directes, die Mortimer met grote vreugde vervulden.

De ronde eindigde en het was duidelijk te zien, daar Raffles veel minder vermoed was dan zijn tegenstander,

die blijkbaar alle krachten had ingespannen, om hem uit te slaan.

De handdoeken en de sponzen met koud water deden hun werk en weer stonden de mannen tegenover elkander.

Fowke was nu vast besloten er een einde aan te maken.

En er kwam dan ook een einde aan, al was het een ander dan hij verwacht had.

Raffles lokte hem door een eenvoudige schijnbeweging uit zijn veilige dekking. Fowke gaf zijn maag 'n ogenblik bloot, het was maar een ondeelbaar moment, maar voor Raffles was het voldoende.

Snel als de bliksem stootte hij toe: met een bonzende, doffe slag belandde zijn vuist op de goede plek. Fowke liet iets horen dat op 'n snik geleek, vouwde zich als het ware dubbel en toen was het alsof zijn benen onder hem werden weggeslagen door een onzichtbare macht.

Hij mat de vloer in zijn volle lengte, strekte armen en benen uit en bleef liggen, terwijl zijn borst als een blasbalg op en neer ging.

Een, twee, drie.... begon de kamprechter te tellen, naast de gevallene geknield.

En hij telde verder, terwijl Raffles bedaard zijn handschoenen begon uit te trekken, geholpen door Mortimer, die te veel verstand had van knock-outs, om niet te weten dat Fowke buiten gevecht was.

— Hij zal wel een lang dutje doen, zei hij grinnikend. Ik hoop voor hem, dat het hem een les zal zijn geweest. Hij denkt zeker dat hij anders gemaakt is dan iedereen en geen solar plexis heeft. Ik zag het aankomen en ik ben er blij om dat u hem geklopt hebt. U is de eerste geweest, maar het zal hem tenminste overtuigen, dat hij er verkeerd aan doet, als hij onoverwinnelijk denkt te zijn. wilt u nog een tijdje met een ander sparren?

— Neen, Mortimer, voor vandaag is het genoeg geweest, antwoordde Raffles glimlachend. Maar zeg mij eens, hoe staat het met die eigenaardige wedstrijd? Heeft Fowke de voorwaar-

de van die geheimzinnige bokser aangenomen ?

— Ja, hij denkt dat hij de vijfhonderd pond al zogoed als in zijn zak heeft en het kan hem niet schelen of de ander gemaskerd is, of niet !

Fowke kwam langzaam uit zijn bewusteloosheid bij en Mortimer snelde dadelijk naar zijn leerling toe, om hem op hartige wijze de les te lezen over zijn onvoorzichtigheid.

Raffles spoedde zich naar een van de douchekamers, nam een stortbad, droogde zich af tot de huid gloeide en kleedde zich aan.

Een kwartier later namen hij en Charles Brand afscheid van Mortimer, met de belofte, spoedig te zullen terugkomen en met en niet zeer vriendelijke blik nagekeken door Fowke, die zijn eerste ernstige nederlaag had geleden.

Raffles en Brand hadden enige tijd zwijgend doorgelopen, toen de jonge man begon :

— Zou het een reklametruc zijn ?

— Je bedoelt die eis om gemaskerd te boksen ? Ik geloof het haast niet, gaf Raffles ten antwoord. Integendeel, ik kan niet goed inzien, dat het publiek er naar verlangt een gemaskerde te zien boksen; het ziet liever de gezichten van de twee strijders. Ik moet je echter zeggen, dat ik niet begrijp waarom die jonge man er zo op gesteld is zijn ge-laat te verbergen.

— Misschien is hij wel iemand uit de hoogste standen, die het voor zijn familie geheim wil houden, meende Charles.

— Dan moet het al een zeer verarmde familie zijn, want anders bokst men toch niet om een beurs van vijfhonderd pond. Trouwens de straat, waarin zijn vriend, de ingenieur, woont, behoort niet tot de fijnste van Londen. In ieder geval zullen wij zorgen er bij tegenwoordig te zijn.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk III

LIEFDE EN SPORT

Omstreeks negen uur in de ochtend trad Jack Carington, de jonge ingenieur, zijn eenvoudige studeerkamer in het kleine huis in Boerystreet 14 binnen en nam aan zijn grote tekentafel plaats.

Veel had hij nog niet te doen, de jonge man, die pas zoeven zijn diploma had gehaald.

Het was warm en hij trok zijn jas uit, die hij aan een spijker ophing.

Hij nam potlood en driehoek en was een ogenblik later in het werk verdiept.

Hij was echter nog niet lang bezig of de deur ging open en een bevallig jong meisje trad het vertrek binnen, huppelde naar het raam en sloeg haar arm om de hals van de jonge man.

De opmerkzame toeschouwer zou geen ogenblik in twijfel verkeerd hebben aangaande de familieverhouding tussen deze beiden. Zij moesten broer en zuster zijn. Hetzelfde dikke, zwarte haar, een weinig gekroest, dezelfde glanzende, zwarte ogen, dezelfde vorm van gelaat, dezelfde wijze van kijken en lachen.

De jonge man maakte zich een beetje haastig los en zei :

— Mijn hemel, Grace, wen je het nu toch eens af om mij te storen, terwijl ik aan het werk ben.

— Maar je hebt nog zo weinig te doen, Jack, zei het meisje pruilend.

— Dat is helaas maar al te waar, maar dat is toch geen reden om mij van dat weinige werk af te houden? Er wordt overigens op gewacht. Het is mijn eerste opdracht en ik wil dat

het voortreffelijk in orde is. Er hangt veel van af en ik wil dat ik moeder kan verheugen met de mededeling, dat mijn eerste werk goed geslaagd is.

— Wat moet je maken, Jack?

— Een brug, kleine lastpost!

— Een heel grote?

— Neen, integendeel, een heel kleine! wou je nog meer weten?

— Ik wil alleen nog maar weten of je mij vanavond meeneemt naar de schouwburg?

— Daar zal ik geen gelegenheid toe hebben, als je mij niet met rust laat. De plaatsbiljetten zijn duur, vergeet dat niet.

— Als jij me niet meeneemt, dan ga ik met Harold Carson.

— Dat zul je wel uit je hersens laten! Die mijnheer Carson, komt naar mijn zin veel te veel hier in de laatste tijd en ik vertrouw hem zover ik hem zie. Ik zeg je alleen maar dit, zusje, neem je voor die rijke leegloper in acht, ik heb rare noten over hem horen kraken! Hij is een echte playboy en leidt een leventje van vrolijke Frans en ik wel volstrekt niet dat men mijn zuster in zijn gezelschap zal zien! Heb je me goed begrepen?

— Je bent een tyran! Ik kan toch wel op mij zelf passen? riep Grace verontwaardigd uit.

— Dat kun je juist niet! Je bent in veel opzichten nog een echte bakvis, en dom gansje, dat bij de hand moet worden genomen en dat zelf nog niet weet, wat goed of slecht voor haar is,

wordt het niet tijd dat je eens wat ernstiger gaat worden, Grace ?

De jonge ingenieur had de hand van het meisje gegrepen en keek haar vriendelijk, maar zachtverwijtend aan. Plotseling sloeg zij haar armen weer om zijn hals, legde het hoofd tegen zijn borst en zei :

— Ik weet wel dat je het goed met mij meent ! Sedert de dood van onze goede vader heb jij altijd over mij gewaakt en dat vergeet ik nooit, nooit !

— Ga dan nu maar spoedig aan je werk, kleintje, en als je de hele dag braaf bent geweest, dan neem ik je vanavond mee.

De jonge man werkte enige uren achtereen voort, schoof toen zijn tekenbord weg, met een tevreden glimlach.

Het was zijn eerste opdracht en hij hoopte dat die spoedig door meerdere gevolgd zou worden. Dan zou er een einde komen aan de bekrompen levenswijze, en hij zou zijn lief, oud moedertje alles kunnen geven, wat haar hart maar begeerde.

Hij had juist zijn jas weer aangetrokken, toen Grace voor de tweede keer binnentrad, met de woorden :

— Daar zijn twee heren die je willen spreken, Jack.

— Twee heren ? Over zaken ? Hebben ze hun naam niet genoemd ?

— Jawel ! Een van hen heet Mortimer.

— Breng die heren maar even hier.

Grace ging heen en liet een ogenblik later Ted Mortimer en Harry Fowke binnen. De boksleraar stelde zich zelf en zijn leerling voor en vroeg toen :

— Ik heb het genoeg met mijnheer Carington te spreken, nietwaar ?

— Die ben ik.

— U weet er natuurlijk van dat de uitdaging van Fowke is aangenomen.

— Dat weet ik.

— Is de tegenpartij een vriend van u ?

— Een zeer goed vriend.

— Zijn naam ?

— Die mag ik u tot mijn spijt niet noemen, niet voordat de match beëindigd is.

— Maar welke reden kan uw vriend hebben om zijn naam niet te noemen en gemaskerd te willen boksen ?

— Mijn vriend is de braafste kerel die er op twee benen rondloopt ! Hij heeft aan de laatste wereldoorlog deelgenomen en keerde er uit terug met het Victoria-kruis. Maar ik kan onmogelijk zeggen, waarom hij er beslist op staat, zijn gelaat niet te vertonen. Ik kan die reden slechts billijken, laat u dat voldoende zijn.

— Kent gij uw vriend als een goed bokser ?

— Hij is een zeer goed bokser.

— Heeft hij vroeger al eens in het openbaar gebokst ?

— Neen, dat nooit.

— Dan geloof ik wel dat het in orde is, zei Fowke.

Mortimer noemde nu de zaal en de datum, waarop de ontmoeting zou plaats hebben en zei dat hij voor de nodige publiciteit zou zorgen, zodra de kwestie van het geld geregeld zou zijn.

Men sprak nog even over de zaak, waarna de beide mannen weer vertrokken.

De tijd om te lunchen was aangebroken en Carington begaf zich naar een kleine, maar vriendelijke huiskamer, waar Grace en zijn moeder, een kleine oude dame, in het zwart gekleed en met mooi grijs haar, hem reeds wachtte.

— Wie waren het ? vroeg Grace nieuwsgierig, toen het drietal zich aan de eenvoudige lunchtafel had gezet.

— Boksers, als je het dan zo graag wilt weten.

Men verwisselde van onderwerp en eindelijk stond Carington op, keek op zijn horloge en zei :

— Om drie uur komt lord Aberdeen hier om de tekening te zien van de brug, die ik moet maken. Het is nu half twee, ik ga nog even naar Dick Andrews.

— Mag ik hem je groeten overbrengen, Grace ?

— Je kunt hem voor mij groeten, Jack.

— En niets meer ?

— Dat weet je heel goed. Ik kan je niets meer voor hem meegeven. Plaag mij daar mee toch niet, je weet immers heel goed dat ik nooit van hem zou kunnen houden, zoals hij dat verlangt.

— Een jongen met een hart als goud, sterk als een leeuw, opofferend, zacht als een lam, die zijn moeder verafgootd en voor haar zou willen bedelen!

— Spreek er niet meer over, Jack. Het kan niet, het gaat mijn krachten te boven. Geef hem geen hoop, die toch nooit zal verwezenlijkt worden.

— Maar als het nu toch te genezen was? drong de jonge man aan.

Dan, dan... ik weet niet... hoe kan ik dat nu zeggen? Maar het is niet te genezen, dat weet je zelf evengoed als ik.

Carington haalde de schouders op en wendde zich af. Hij ging naar zijn moeder, kuste haar de hand en verliet toen haastig het vertrek.

In de gang gekomen, schoot hij zijn jas aan, drukte zich zijn slappe hoed op het hoofd en ging vlug de trap af.

Op straat gekomen, riep hij een taxi aan en gaf de chauffeur een adres op.

Anderhalf uur later was hij in Bowerystreet terug en hij was nog geen kwartier weer aan een ander werk bezig of Grace diende de komst van Lord Aberdeen.

Ook nu was Raffles door Charles Brand vergezeld.

Carington bracht zijn eerste klient dadelijk naar zijn tekentafel en toonde hem zijn schetsen.

Raffles nam ze op, bekeek ze met kennersblik en vroeg toen:

— Deze kleine brug kan immers uit elkaar genomen worden?

— Met het grootste gemak, mylord zij wordt zo vervaardigd dat een kind haar in elkaar zou kunnen zetten.

— Wanneer kan zij gereed zijn?

— Over drie maanden ongeveer, maar als u haast hebt, wil ik wel trachten het binnen twee maanden klaar te spelen. En ik maak van de gelegenheid gebruik, mylord, om u dank te zeggen voor het vertrouwen, hetwelk u hebt gesteld in een jong inge-

nieur die zo juist zijn diploma heeft gehaald.

— Een van mijn vrienden had mij over u gesproken, mijnheer Carington, en het is altijd mijn beginsel geweest al degenen die hun eerste moeilijke stappen op het pad naar het succes zetten, daarbij een weinig te steunen. A propos, waarde heer, zijt gij dezelfde Carington van wie ik gisteren hoorde gewagen in een briefje, dat werd voorgelezen in de boksschool van Mortimer?

Carington wierp Raffles een verraste blik toe en antwoordde toen:

— Ik ben dezelfde, mylord! Mag ik weten hoe u kennis hebt kunnen krijgen van de brief van mijn vriend?

— Het is geen geheim, mijnheer Carington, en ik kan u vertellen, dat ik een leerling van Mortimer ben geweest. Ik zocht hem gisteren, na geruime tijd, weer eens op een juist werd er een briefje bezorgd, gericht aan Harry Fowke, die ik even later het genoeg had tijdens een oefenpartijtje uit te slaan.

— Wat zegt gij daar? riep Carington, wiens ogen van blijdschap schitterden. Hebt u Fowke neergeslagen? Des te beter voor... voor mijn vriend! Hij blijkt dus volstrekt niet onoverwinnelijk te zijn?

— Een ogenblikje, waarde Carington, zo mengde zich Charles Brand in het gesprek. Stel uw vriend vooral de zaak niet te gemakkelijk voor, want mylord mag gerust gerekend worden onder de beste bokkers van Londen, zo niet van geheel Engeland!

— Dat heb ik hem al gezegd, mijnheer Brand, zei de jonge ingenieur. Maar hij wil en zal met Fowke vechten.

— Waarom juist met hem? vroeg Raffles.

— Wel, mylord, omdat Harry Fowke nu eenmaal vijfhonderd pond als beurs in bracht! Hij zal het geld natuurlijk wel niet zelf betalen, maar dat maakt geen verschil.

— Het is uw vriend dus om het geld te doen? vroeg Raffles, met iets als afkeuring in zijn stem.

— Ja, mylord en hijzelf komt daar rond voor uit, antwoordde Carington. Gij moet weten dat hij het boksen niet als beroep uitoefent.

— De omstandigheid, dat uw vriend gemaskerd wil boksen, is u natuurlijk bekend?

— Ja, mylord en hoeveel erkentelijkheid ik u ook verschuldigd ben, ik mag u de reden niet zeggen, waarop hij daarop aandringt.

— Ik denk er ook niet aan, u naar die reden te vragen, waarde Carington. Uw vriend zal er wel gegronde aanleiding voor hebben.

Raffles en de jonge ingenieur bleven nog enige tijd doorspreken, en de eerste gaf Carington nog enige wenken, betreffende de brug, die bestemd was voor een landgoed in Schotland.

En terwijl zij zo spraken, waren zij een der ramen genaderd.

Carington, die toevallig een blik op straat had geworpen, balde eensklaps de vuisten en bromde tussen de tanden:

— Daar heb je hem waarachtig al weer! Neen, hij durft toch niet meer te verschijnen, hij heeft mij zeker gezien, en rijdt verder.

Raffles had onwillekeurig de blik van de jonge man gevolgd, en zag nu een kleine tweepersoons auto, een sierlijk wagentje, snel wegrijden. Achter het stuurwiel zat een jonge man in een grijs pak, en met een geruite sportpet op.

Raffles had een snelle blik met Charles Brand gewisseld, en maakte spoedig aan het gesprek een einde.

Juist toen hij wilde vertrekken, ging de deur open, en Grace wilde binnen stormen. Bij het zien van de beide be-

zoekers stond zij echter eensklaps stil en stamelde verlegen:

— Neem mij niet kwalijk, ik dacht dat de heren al weg waren, Jack!

— Dat is mijn zuster, mylord, een echte wildzang, die mij het leven moeilijk maakt, zei Carington glimlachend.

— Ik geloof dat uw broer u ten onrechte beticht, miss Carington, zei Raffles, terwijl hij het jonge meisje de hand toestak, die zij stevig drukte. Het doet mij genoegen kennis met u te maken. Deze heer is mijn secretaris, Charles Brand. Gij zijt echter zo snel binnen gekomen, dat gij zeker iets belangrijks met uw broer te behandelen hebt; ik wil u dus niet langer ophouden.

Raffles en Brand namen afscheid, daalden de trap af en stonden een ogenblik later op straat.

— Heb je die two-sitter gezien? vroeg Raffles.

— Ik heb ze dadelijk herkend! Het is de nieuwe, kleine wagen van Carson, het nieuwe lid van de Windsor Club.

— Geraden! En onze rijke leegloper schijnt niet al te zeer in de smaak te vallen van Carington, want hij mompelde iets zeer onvriendelijks en balde de vuisten, zodra hij de jonge man herkende. En ik geloof dat ik het al begriep, als ik maar naar zijn zuster kijk.

— Een liederlijk sujet, die Carson hernam Brand, terwijl hij verachtelijk de schouders optrok. Zeer bekend in de duurste nachtcafé's, playboyspeler, don Juan, drinker en wedder! Gooit het geld met handen vol het raam uit, en heeft al menig jong meisje ongelukkig gemaakt.

— Wij zullen hem dat alles vroeg of laat wel eens afleren, Charles! Schrijf dat jonge mens maar op je lijstje!

Hoofdstuk IV

DE MATCH

Er waren omstreeks tien dagen verlopen, na het bezoek van Raffles aan Carington, en de avond van de match tussen Harry Fowke en de gemaskerde onbekende was aangebroken.

Alle sportbladen hadden zich met de zaak bemoeid, het geval druk besproken, en enige hadden zelfs de vraag opgeworpen, of het wel toelaatbaar was dat een bokser, die zijn naam bekend maakte, de strijd aanbod met iemand, die zich bekend wenste te maken.

Natuurlijk hadden allen getracht te ontdekken, wie de onbekende bokser was, maar niemand was er in geslaagd een antwoord op die vraag te geven.

Carington werd belegerd door sportjournalisten, maar hij was onvermurwbaar en liet niets los aangaande de persoon van de geheimzinnige bokser, noch omtrent de redenen, die hem dwongen gemaskerd te vechten.

Fowke had zich in die tien dagen duchtig voorbereid en hij was zeker van de overwinning.

De wedstrijd zou plaats hebben in een grote zaal en daar er een behendige reclame was gemaakt, begonnen de bezoekers reeds om zeven uur op te dagen, teneinde zich een goede plaats te verzekeren.

Fowke had reeds drie boksters van naam geklopt en men verwachtte een spannende wedstrijd.

In het midden van de vierkante zaal was het podium opgeslagen, ruim een meter hoog en afgesloten door een dubbele rij strakgespannen touwen.

Juist in het midden boven dit podium, waarvan de vloer met linnen was overtrokken, hing de zeer krachtige elektrische lamp, die het podium daghelder zou verlichten.

Links en rechts stonden de stoelen voor de juryleden bestemd en de helpers, in hun wollen truien of in hemdsmouwen, kwamen nu en dan reeds een kijkje nemen.

Om half acht was de zaal zo goed als geheel gevuld.

Charles Brand had bijtijds voor een paar ringplaatsen gezorgd en Raffles en hij hadden een uitstekende plaats op de voorste rij.

De avond begon met enige amateurswedstrijden, waaraan slechts weinigen enige aandacht wijdden en daarop volgde een belangwekkende wedstrijd tussen de Senegalist Battling Siki en de Ier O'Breen, die in het voordeel van de neger eindigde, na een spannende wedstrijd, die volle tien ronden had geduurd.

Na de pauze traden opnieuw enige boksters van weinig bekendheid op en toen brak het grote ogenblik aan, waarnaar allen reikhalzend hadden uitgezien.

Het eerste beklom Fowke het podium, daverend toegejuicht door zijn vele aanhangers.

Hij droeg een gebloemde chambresoack en zijn helpers volgden hem op de voet, gewapend met hun emmers, kommen, handdoeken en sponzen.

En nauwelijks had hij in zijn hoek plaats genomen, of langs het smalle gangpad naderde een man, eveneens in een soort pij gehuld, die met een koord om zijn middel werd dichtgehouden.

Hij droeg een masker van een zeer eigenaardige vorm en blijkbaar van zeer dunne zijde vervaardigd, dat zijn gelaat zo goed als volkomen bedekte en alleen de ogen en een stuk van het glatte voorhoofd vrij liet.

Voor het overige bedekte het masker neus, wangen, mond en kin.

Het was met een paar banden achter het hoofd bevestigd.

De man liep met vlugge, veerkrachtige treden over het gangpad, gevolgd door twee secondanten, waarvan de een Jack Carington was.

Hij beklom het trapje van het podium, dook onder de touwen door en bleef een ogenblik staan, bestraald door het kalkwitte licht van de kwiklampen.

De secondaten van de tegenpartij en Fowke zelf, keken hem nieuwsgierig aan en na een op fluisterende toon gevoerd, kort gesprek, traden de beide secondaten op de gemaskerde toe en tastten het masker, om te zien of het niet te dik was.

Hun onderzoek scheen bevredigend uit te vallen en de gemaskerde ging langzaam naar zijn stoel.

De kamprechter trad in het strijperk, met de vier handschoenen in de hand en nodigde de secondaten van beide partijen uit, zich te komen overtuigen, dat zij volkomen volgens de voorschriften waren, niet hard gemaakt en niet te licht.

De handen der beide bokkers waren reeds met de linnen zwachtels verbonden en zij behoefden dus niets anders meer te doen, dan zich de handschoenen te laten aantrekken.

Daarop verwijderden de helpers zich en de beide bokkers waren nu alleen

met de kamprechter, die haastig het reglement afbrabbelde en toen met stemverheffing voortging, op Fowke wijzend:

— Harry Fowke, van Londen, drie-en-twintig jaar, achtendzeventig kilo, school Mortimer! Wat de tegenpartij aangaat, mijneheren, ik ben alleen in staat om ouderdom en gewicht aan te geven; Zeven-en-twintig jaar, achtenzeventig en een half kilo, eveneens uit Londen. De voorwaarden zijn bekend, mijneheren! Tien rondes van twee minuten, met een voortzetting van hoogstens 3 rondes van drie minuten!

De beide tegenstanders stonden op en lieten hun mantels vallen, die onmiddellijk door hun secondaten werden weggehaald.

Raffles moest zich zelf bekennen, dat hij nog nooit een menselijk lichaam had gezien, zo volkomen en bewonderenswaardig gebouwd als dat van de gemaskerde.

De huid, glanzend als zijde, had een kleur als lichtbrons. De ledematen van de onbekende waren volkomen evenredig en van een klassieke schoonheid, de schoonheid welke de beeldhouwers uit het oude Rome aanbaden en in hun beeldhouwwerken tot uiting brachten.

De man was iets langer dan vijf voet en kleiner dan zijn tegenstander, maar geen lijn aan zijn lichaam, of zij was onberispelijk, geen beweging, of zij was volmaakt schoon.

Het was de gemaskerde aan te zien, dat hij zich volkomen op zijn gemak voelde en ook dat hij zich getraind had op een wijze, die al zijn lichamelijke vermogens tot het uiterste moesten opvoeren. Hij stond onbeweeglijk zijn tegenstander af te wachten, de benen een weinig gestrekt, de rechterarm in dekking voor borst en kaak, de linker gereed om toe te stoten.

Het volgende ogenblik was de strijd begonnen.

Het bleek spoedig, dat Fowke misschien meer spierkracht had en ook harder sloeg, maar de gemaskerde beschikte over een fabelachtige snelheid en een verfijnde techniek, en tenslotte over een kalmte en een vermogen om de har-

de slagen van zijn tegenstander te incasseren, dat bewondering afdwong.

In de eerste ronde scheen hij er zich toe te willen bepalen de zwakheden van zijn tegenstander te doorgronden en diens geliefkoosde stoten te leren kennen, met het onvermijdelijk gevolg, dat hij een paar malen op de borst en in de zijde geraakt werd.

Zelf had hij maar een enkele stoot kunnen toebrengen en als de stoot niet een haar had gemist, dan was de wedstrijd waarschijnlijk reeds toen beëindigd, want de slag werd bliksemsnel toegebracht en zou Fowke zonder twijfel geveld hebben, wanneer deze niet juist op het laatste ogenblik gedoken had.

De twee strijders begaven zich naar hun hoeken en vliegensvlug kwamen hun secondaten op het podium gewipt en begonnen hun koelte toe te wuiven en hunne borsten en armen met natte sponzen te bevochtigen.

De gong luidde en vliegensvlug verdwenen de secondaten weer van het toneel.

De twee tegenstanders sprongen veerkrachtig op en Fowke scheen het erop gezet te hebben, in deze ronde zijn tegenstander uit te slaan.

Hij liet een regen van harde stoten op de gemaskerde neerdalen, welke deze niet allen afwijken kon, al verdedigde hij zich schitterend.

Een korte opzwaai tegen de valse ribben benam hem een ogenblik de adem en vóór hij zich geheel had kunnen herstellen, trof hem een geweldige kaarsrechte stoot tegen de kin.

Een kreet steeg op onder de toeschouwers.

De gemaskerde zocht de vloer.

Dadelijk boog de kamprechter zich over hem heen en begon te tellen, terwijl hij woest met zijn arm zwaaide.

Bij de vijfde tel lag de onbekende reeds op de knieën.

Reeds wilde Fowke op hem toestormen om hem de genadeslag te geven, maar de kamprechter duwde hem verantwoordigd terug en ging voort met tellen.

Bij de zevende tel had de gemaskerde zich half opgericht en de negende was nog niet afgeroepen of hij stond wankelend op beide voeten.

Onmiddellijk sprong Fowke op hem toe en wilde met een waarlijk verschrikkelijke hook van de linkerhand opnieuw vellen.

Ternauwernood wist de gemaskerde de slag te ontwijken.

Hij ging in dekking, trad toen bliksemsnel op Fowke toe en de volgende seconde waren de beide bokkers als het ware aan een geplakt in een clinch, waaraan de kamprechter met geweld een einde moest maken.

Hijgend stonden de beide bokkers even stil en toen wierp Fowke zich opnieuw als een wervelwind op de gemaskerde.

Hij stootte eenmaal met beide vuisten tegelijk, hetgeem hem van een kenner uit het publiek een krasse vermaning bezorgde en een van zijn vuisten trof doel.

De gemaskerde werd opnieuw tegen het hoofd geraakt, op zijde van de kaak.

Hij sloeg terug, in een uiterste krachtinspanning en raakte Fowke vlak op de mond, die onmiddellijk begon te bloeden.

Maar hij zelf gleed op de grond en bleef liggen, een arm over het hoofd.

Weer begon de kamprechter te tellen.

Nauwelijks was zijn stem hoorbaar, boven het gejoel van het opgewonden publiek.

Bij de vijfde tel leek het of de gemaskerde zich even bewoog.

Zeven, acht, negen... telde de scheidsrechter en toen klonk de gong.

Een zucht van verlichting ging onder het publiek op.

De gemaskerde, op wie onwillekeurig de sympathie van een groot deel van de aanwezigen was overgegaan, was voorlopig gered.

Zijn secondaten stormden op hem toe, trokken het schijnbaar slappe lichaam snel op de stoel en Carington begon met kracht zijn armen te bewegen, terwijl een ander zijn slapen nat maakte met azijn.

De helft van de minuut rust was nog niet verstreken of de gemaskerde sloeg de ogen weer op en een diepe zucht deed zijn borst zwellen.

Fowke, die het zag en zich op een seconde na, de overwinning had zien ontgaan, vloekte binnensmonds, terwijl zijn helpers zijn lippen reinigden en hem koelde toewuifden.

Hij voelde zelf heel goed, dat de ronde hem veel inspanning had gekost en hij betwijfelde of hij dit spelletje zou kunnen herhalen.

Hij hoopte nog, dat zijn verschrikkelijke slagen de tegenstander zodanig zouden hebben uitgeput, dat hij geen kracht meer had, maar daarin bedroog hij zich toch.

De zestig seconden van rust tussen de beide ronden waren voldoende geweest om de onbekende bokser weer op de been te brengen en daar stond hij nu weer tegenover de reusachtige Fowke, lenig, vlug en schoon als een jonge bosgod.

Fowke begon de tegenstander voorzichtig eens aan de tand te voelen, maar hij kon er volstrekt niet in slagen door de hechte dekking heen te komen.

Zijn vuisten ontmoetten overal de benedenarmen van de tegenstander, die wel van staal leken te zijn.

Een kaakslag trof maar half doel en een van zijn beroemde linkse opzwaaien trof de lucht, zodat hij bijna het evenwicht verloor, waarvan de gemaskerde aanstonds profiteerde door hem met de snelheid der gedachte opnieuw in het gelaat te raken en thans op de goede plek, tegen de kaak, even naast de kin.

Fowke werd gevloerd, maar slechts voor vijf tellen, want zijn kaken konden een stootje velen.

Maar tien tellen later had de gemaskerde het zwakke punt van Fowke ontdekt.

Raffles merkte het aanstonds aan zijn plotseling veranderde gevechtsmethode. Hij kon haar echter in de derde ronde niet meer toepassen, want reeds klonk de gong weer.

Tijdens de rust bleek het, dat Fowke erg uit de neus bloedde en dat een van

zijn wenkbrauwen was opengehaald, hetgeen er niet toe bijdroeg zijn uiterlijk schoon te verhogen.

Wat de gemaskerde aangaat, hij vertoonde een paarse plek midden op de borst, ter hoogte van het hart en dat was alles.

De vierde ronde was nauwelijks enige seconden aan de gang, of de onbekende gemaskerde maakte een uitmuntend voorbereide schijnbeweging.

Hij liet, als vermoeid, de rechterarm een weinig dalen en aanstonds maakte Fowke er gebruik van door verwoed naar zijn kin uit te vallen.

Maar met de snelheid van de gedachte ging de rechterarm verder de hoogte in, en terwijl Fowke zich moeite gaf te bedenken wat die arm wel zou willen, trof de linkervuist van zijn tegenstander hem met geweldige kracht in de maagholte, drie centimeters boven de gordel.

Het was een stoot, waarvan de kracht nog verhoogd werd door het meegeven van het hele lichaam, en Fowke kon hem niet verduwen. Hij ging bedaard zitten en legde zich toen, schijnbaar zonder zich te overhaasten, languit op de vloer.

Even rolde hij heen en weer, en toen lag hij plat op de rug, de armen als een gekruisigde uitgestrekt, de mond open.

De scheidsrechter telde hem uit...

Een oorverdovend gejubel barstte los.

De secondaten sprongen op het podium, en die van de gemaskerde wilden hem op de schouders nemen om hem in triomf rond te dragen.

Maar deze weerde hen zacht af, en liet zich door Carington de mantel omhangen.

Hij boog voor het juichende publiek naar alle kanten, en verliet toen, na zich overtuigd te hebben, dat zijn tegenstander reeds weer bijkwam, het podium.

Wel werd er van verschillende kanten geschreeuwd, dat hij het masker moest afdoen en dat men hem wilde kennen, maar hij stoorde er zich niet aan, en ging met vlugge schreden de zaal uit, en naar de kleedkamer.

Hoofdstuk V

HET GEHEIM VAN DE GEMASKERDE

Raffles en Brand verlieten even voor de afloop van de match de zaal, teneinde het grootste gedrang te ontgaan. En toen zij de straat bereikten, zagen zij juist twee mannen uit een zijdeur komen, in een waarvan zij Carington herkenden.

Naar zijn gestalte te oordelen moest de andere de gemaskerde bokser van zoeven zijn.

Het masker had hij afgelegd naar het scheen, maar van zijn gelaat was niettemin niets te onderscheiden, want hij droeg een hoed met brede rand, die hij diep over zijn voorhoofd had getrokken, en hij had de kraag van zijn overjas zo hoog mogelijk opgezet.

De beide mannen riepen een huurauto aan, en reden weg.

Raffles en Brand zagen ook om naar een huurauto, die zij vrij spoedig vonden en Raffles gaf de chauffeur last hen naar de Oxfordstreet te rijden, daar zij nog een uurtje in de Windsor Club wilden doorbrengen.

Zodra de auto zich in beweging had gesteld begon Brand:

— Ik weet niet hoe het komt, maar ik verheug er mij over dat de man met het masker gewonnen heeft.

— Zo gaat het mij ook, antwoordde Raffles glimlachend. Het is echter een heel gewoon verschijnsel, men kiest nu eenmaal bij zulke wedstrijden altijd partij en wij gevoelden reeds bij voorbaat een weinig sympathie voor de gemaskerde, omdat wij zijn vriend Ca-

rington over hem hadden horen spreken, als over een brave, nette kerel, die veel van zijn moeder houdt.

— Het had anders niet veel gescheeld, of Fowke had hem toch nog uitgeslagen, ging Brand voort. En als de gong hem in de tweede ronde niet gered had... dan liep hij nu niet met vijfhonderd pond in zijn zak, vulde Raffles de zin aan.

De beide mannen bleven nog enige tijd over de match voortspreken, totdat de auto stilhield voor een groot grijs gebouw in de Oxfordstreet, waarin de Windsor club gevestigd was, en waarvan Raffles, onder de naam van Lord William Aberdeen, Vice-President was.

Maar juist toen zij de chauffeur hadden weggezonden en het gebouw wilden binnengaan, hield Raffles Brand bij de arm tegen.

— Wat is er? vroeg de jonge man verwonderd.

Raffles antwoordde niet, maar wenkte met het hoofd in de richting van een eenzame wandelaar, die aan de overzijde der straat met haastige schreden voortliep.

Van diens gezicht was volstrekt niets te onderscheiden, maar toch herkende Brand hem dadelijk als de man, die in gezelschap van Carington de bokszaal had verlaten.

Waarschijnlijk had hij zijn vriend tot aan diens woning vergezeld en wilde nu te voet zijn eigen huis opzoeken.

— Kom mee, wij zullen hem eens na- gaan, zei Raffles snel. Ik wil mij vol- strekt niet in zijn geheimen dringen, maar die man boezemt mij het grootste belang in en ik zou graag weten wie hij eigenlijk is.

De onbekende bokser liep snel voort, het hoofd nog altijd naar de grond ge- bogen, de rand van de hoed diep in de ogen en de kraag van zijn jas hoog op, zodat er ook nu van zijn gelaat niets te bespeuren viel.

Een kwartier lang volgde hij de Ox- fordstreet, maar even voor Piccadilly sloeg hij een brede dwarsstraat in, waar het verkeer veel minder druk was.

Het was reeds over twaalfen, toen hij deze straat betrad.

Raffles en Brand zorgden dat er een behoorlijke afstand tussen hen en de man daar voor hen bleef, zonder hem echter uit het oog te verliezen.

En weer ging de onbekende een zij- straat in, waarvan een der kanten was ingenomen door de blinde muur van een reusachtige bierbrouwerij.

Raffles en Brand zagen hem de hoek omgaan en bleven hem volgen, ofschoon zij hem een ogenblik uit het gezicht moesten verliezen.

Maar plotseling stonden zij verschrikt even stil. Hun oor had een half ge- dempte kreet opgevangen.

Toen wisselden zij een snelle blik met elkaar en renden voort.

Zij sloegen op hun beurt de hoek van de zijstraat om en daar vóór hen, op on- geveer honderd meter afstand, zagen zij een kleine groep mensen, nauwelijks te onderscheiden door de afstand en de duisternis.

Klaarblijkelijk was er een ongeluk ge- beurd.

Zij keken echter vruchteloos om naar het rijtuig of de auto, welke een aan- rijding kon hebben veroorzaakt.

Zij bleven hard doorlopen en begon- nen nu ook iets te onderscheiden.

Een viertal mannen was daar bijeen, waarvan er zich twee over iets of ie- mand schenen heen te bukken, die op de grond lag uitgestrekt, terwijl de twee anderen de stille straat afzagen.

die op dit late uur zo goed als verlaten was.

Toen klonk er een waarschuwings- kreet en plotseling stoven de vier man- nen weg.

Zo snel hun voeten hun wilden dra- gen, snelden Raffles en Brand door, want zij begrepen thans wel, dat zij hier getuigen waren geweest van een nachtelijke aanranding.

Een ogenblik later stonden zij stil bij het bewegingsloze lichaam van een man, die op de grond lag, half op zijde gewendeld en die zacht kreunde.

Brand wilde de achtervolging van de aanranders voortzetten, maar Raffles hield hem terug met de woorden :

— Laten wij ons liever met deze on- gelukkige bemoeien, het moet de bok- ser met het masker zijn, te oordelen naar zijn kleding.

Hij bukte zich en legde zijn hand op de schouder van de man op de grond, maar trok haar dadelijk weer terug; zijn vingers hadden iets kleverigs en warm aangeraakt: het was bloed.

Voorzichtig wentelde Raffles de ge- troffene om, zodat hij op zijn rug lag.

Zijn hoed was afgevallen in de korte worsteling, die er had plaats gehad en zijn jas was opengerukt, met woeste haast, want de ketting van zijn horloge was midden door gebroken.

Het was vrij donker op deze plek, daarom haalde Raffles zijn zaklantaarn te voorschijn en liet het volle schijnsel op het gelaat van de man rusten.

Brand kwam naderbij, maar week met een kreet terug.

Aanstonds begreep hij, waarom deze man erop gestaan had, zijn gelaat met een masker te bedekken.

Want dat gelaat was van een afsto- telijke lelijkheid, die niet door de na- tuur was veroorzaakt, maar die teweeg moest zijn gebracht door een vreselijke verwonding.

De neus was bijna geheel verdwenen en tevens een groot stuk van de linker- kaak.

In de rechterwang gaapte een groot, onregelmatig gevormd gat en het ge- hele gezicht leek verwrongen te zijn en uit zijn verband gerukt.

En in zonderling contrast met deze monsterachtige lelijkheid, het gevolg van een afzichtelijke verminking, stonden de mooie, grote ogen, die op dit ogenblik zoekend rondkeken, met een verwilderde blik.

Blijkbaar was de man bevreesd geweest, dat niemand hem zou willen toestaan, in het openbaar te boksen en daarom had hij gewild, dat men zijn gelaat niet zou kunnen zien.

Zwijgend keek Raffles een ogenblik naar de ontzettende littekenen, die als het ware het gehele onderste gedeelte van het gelaat bedekten, en toen naar het hoge, gladde voorhoofd en richtte zich toen op.

— De ongelukkige is met een mes in de borst getroffen en het is een geluk voor hem dat de punt van het wapen op een der knopen van zijn overjas is afgestuit. Wij hebben hier natuurlijk met een poging tot beroving te doen en met een van de laaghartigste soort. De kerels, die het deden, moeten geweten hebben, dat deze man met vijfhonderd pond sterling in zijn zak huiswaarts zou keren.

Hij boog zich over de gewonde heen, die veel pijn scheen te lijden en vroeg op vriendelijke toon:

— Wilt u mij uw adres zeggen, mijnheer? Dan zullen wij u er heen brengen.

— Het is in deze straat, nummer tweehonderdveertig, ik denk tien huizen verder. Maar, zoudt gij mijn moeder willen voorbereiden? Zij zal erg verschrikt zijn!

— Dat beloof ik u.

— Ben ik zwaar gewond?

— Gelukkig niet! Als gij een paar dagen het bed houdt, zult gij er wel geen nadelige gevolgen van ondervinden. Zoudt gij kunnen trachten op te staan, als wij u helpen?

— Ik kan het beproeven, mijnheer, antwoordde de man.

Raffles en Brand hielpen hem zich op te richten, steunden hem onder de armen en brachten hem voorzichtig enige huizen verder.

Raffles had een blik op de voorgevel geworpen en op de derde verdieping

van het huis met het genoemde nummer zag hij licht branden.

— Hebt gij een huissleutel? vroeg hij.

— In mijn jaszak, mijnheer, antwoordde de gewonde op zwakke toon.

Raffles stak de hand in de buitenzak van de jas, haalde er een sleutel uit en stak dien in het slot van de buitendeur. Toen hielp hij Brand de gewonde in de smalle vestibule te brengen en op een rustbank neer te leggen.

— Ik zal nu even uw moeder gaan waarschuwen, hernam Raffles. Hoe heet gij?

— Mijn naam is Dick Andrews.

Daarop sloot de gewonde de ogen, blijkbaar overmand door pijn.

Raffles keek om zich heen en belde toen aan de woning van de portier aan.

De man had zich blijkbaar reeds ter ruste begeven, want Raffles moest nog eens bellen, voor hij met een tamelijk knorrig gezicht de deur van zijn woning opende.

De portier deed nieuwsgierig een paar stappen naar voren, teneinde het gelaat van de gewonde te kunnen zien en riep toen uit:

— Wel zeker, dat is Andrews, van de derde verdieping.

De portier ging de woning binnen en keerde terug met een kom fris water, linnen en bloedstelpende watten.

Reeds hadden Raffles en Brand de gewonde van zijn overjas, colbert en vest ontdaan en nu verbond Raffles snel en handig de wonde, die gelukkig niet diep bleek te zijn.

Daarop wendde hij zich tot Brand en zei op zachte toon:

— Blijf hier even bij hem; ik zal zijn moeder op de hoogte gaan brengen.

Raffles snelde de trappen op en belde aan de deur van de woning van Andrews.

De oude dame scheen echter nog al bevreesd te zijn uitgevallen, want Raffles moest een deel van het gesprek voeren, terwijl de deur dicht bleef.

Maar toen hij eindelijk had medegedeeld, dat haar zoon Dick gewond was, vloog de deur dadelijk open en een kleine, oude vrouw keek hem met ont-

stelde ogen aan, terwijl haar lippen beefden.

— Waar is hij, mijnheer? Waar is mijn jongen? vroeg zij, de handen vouwend.

— Hij is beneden, mevrouw, maar wij zullen hem aanstonds naar boven dragen. Gij behoeft u werkelijk niet ongerust te maken; ik geloof niet dat er gevaar dreigt. Blijf hier maar rustig wachten en maak zijn bed vast gereed. Een paar dagen rust zullen hem wel weer op de been brengen.

Met deze woorden knikte Raffles de oude dame vriendelijk en bemoedigend toe en ging snel weer naar de vestibule terug.

Het was niet zo gemakkelijk, de gewonde de stelde trappen op te dragen, maar eindelijk slaagden de twee vrienden er toch in.

Mevrouw Andrews stond in de deuropening, zacht weeklagend en de handen wringend en wees Raffles en Brand de weg naar het zeer eenvoudige slaapkamertje, waar zij de gewonde op het bed neerlegden.

Dick Andrews had de ogen gesloten, nadat hij zijn moeder met een paar op zwakke toon gemompelde woorden gerustgesteld en haar een blik vol liefde toegeworpen had en Raffles wijdde nu al zijn zorgen aan hem.

Hij voelde hem de pols, legde zijn hand op zijn voorhoofd en wendde zich toen tot mevrouw Andrews met de woorden:

— Het beste is geregeld zijn temperatuur op te nemen. Wanneer er zich geen complicaties voordoen, mevrouw, dan zal uw zoon geen nadelige gevolgen ondervinden van deze laaghartige aanranding, behalve natuurlijk dat hij zijn vijfhonderd pond kwijt is.

— Zijn vijfhonderd pond? herhaalde de oude dame verbaasd.

— Wel zeker, mevrouw. Het geld, dat hij vanavond verdiend heeft door de bokswedstrijd van Harry Fowke te winnen, hernam Raffles.

— Een bokswedstrijd? Ik begrijp volstrekt niet wat gij bedoelt! Wilt gij zeggen, dat mijn jongen vanavond om geld gebokst heeft?

— Wist gij dat dan niet? Dan doet het mij leed, mevrouw, dat ik mijn mond voorbij gesproken heb, hernam Raffles op levendige toon.

— Mijn zoon had mij gezegd, dat hij een van zijn vrienden ging bezoeken, mijnheer, zei mevrouw Andrews, terwijl er tranen in haar ogen kwamen. Mijn God, dat het hier toe moest komen! Mijn jongen als beroepsbokser! Maar hij deed het voor mij, mijnheer, wij hadden geld nodig, daar behoef ik geen geheim van te maken! Zeg mij, hebt gij hem gezien?

— Ik zag hem winnen, mevrouw?

— En heeft hij zich... zoals hij nu is, in het publiek durven vertonen. Hij, die altijd zo schuw voor de mensen wegekruipt en zich overdag bijna niet meer op straat durft vertonen?

— Hij droeg een masker, dat zijn gelaat geheel verborg, mevrouw, en niemand kende zijn naam, zelfs zijn tegenstander niet. Het was alleen aan mijnheer Carington, zijn vriend, bekend, dat hij vanavond zou trachten Harry Fowke te verslaan, die tot alle bokkers een uitdaging had gericht, om met hem te vechten. De winnaar zou vijfhonderd pond sterling krijgen. De schurken, die uw zoon hebben overvallen, moeten hem gevolgd hebben en hem vlak bij uw huis hebben opgewacht, om hem van dat geld te beroven. En zeg mij nu eens, mevrouw, heb ik het bij het goede einde, als ik vermoed, dat die afschuwelijke verminking het gevolg is van een verwonding in de oorlog opgedaan.

— Zo is het mijnheer, antwoordde de oude vrouw. O, wanneer gij hem vroeger gekend hadt! Maar stil, gij kunt u zelf overtuigen.

Het was de beeltenis van een knappe jongeman, met een gelaat van buitengewone regelmatigheid, en gekleed in de uniform van luitenant ter zee.

— De ogen zijn nog dezelfde, mevrouw, zei Raffles, terwijl hij de oude vrouw het portret teruggaf.

— Godlof! hernam de oude dame. Zijn lieve ogen zijn gelukkiglijk niet geschonden. Maar die afschuwelijke verminking heeft het hem toch onmogelijk gemaakt ergens een goede be-

trekking te krijgen, mijnheer. Iedereen gevoelt afschuw voor mijn arme jongen; niemand kan hem zonder huiveren aanzien, naar het schijnt.

— Maar hij heeft nooit getracht hierin verbetering te brengen?

— Verbetering? Is dat dan mogelijk?

— Zonder enige twijfel, mevrouw. Bekwame chirurgijns hebben door de zogenaamde plastische chirurgie wonderen verricht en zijn er reeds herhaalde malen in geslaagd, het vernielde weefsel door ander te vervangen. Ik ken gevallen, waarbij zelfs een gehele onderkaak door een kunstmatige werd vervangen, en zo goed, dat er niets van te bespeuren viel. Vaak komt het voor, dat stukgeschoten hoofdbeenderen als het ware worden gerepareerd.

— Maar dat alles zal vreselijk veel geld kosten mijnheer. Mijn zoon heeft

er wel eens over gesproken, maar ik zei het u reeds, wij zijn arm.

— Wij spreken nog wel eens over deze aangelegenheid, mevrouw, hernam Raffles, thans verlaten wij U, maar mijn vriend zal u over een half uur enige medicijnen komen brengen, welke gij uw zoon moet laten innemen. Gij behoeft echter volstrekt niet bij hem te waken, want gij zult zien, dat hij rustig gaat slapen, zodra gij hem wat van het geneesmiddel hebt toegediend. En morgenochtend kom ik naar uw zoon kijken, dat beloof ik u.

— Zijt gij een dokter?

— Ook dat ben ik, mevrouw, antwoorde Raffles glimlachend. Hij ging nog eens naar de gewonde kijken, die met gesloten ogen onbeweeglijk in bed lag, en gaf Brand een wenk, om met hem te vertrekken.

Hoofdstuk VI

WARE LIEFDE

De volgende dag was het geheim gemeengoed geworden.

Dat was zeker niet de schuld van Raffles en Brand, die er niet aan gedacht hadden de politie in de zaak te mengen.

Waarschijnlijk echter had de portier van het huis geklapt, en misschien ook had de oude mevrouw Andrews zelve zich enige woorden laten ontvallen, die gretig verder werden gebracht.

Hoe het ook zij, reeds vroeg in de ochtend kwam er een inspecteur van politie ten huize van Andrews, en de oude vrouw was wel genoodzaakt het verhaal van de overval te doen en te verhalen hoe haar zoon beroofd werd van het geld, dat hij zich door de boksmatch had weten te verschaffen.

Er werd aanstonds een onderzoek ingesteld, maar de politie kon geen spoor van de vier straatrovers ontdekken.

Wat Carington betreft, Raffles had hem dadelijk door middel van een telegram op de hoogte gesteld, en reeds om tien uur verscheen de jonge man in het huis van zijn vriend, en vertoefde een vol uur aan zijn ziekbed.

Gelukkig was wondkoorts uitgebleven, en alles wees er op, dat binnen enkele dagen Dick Andrews weer de oude zou zijn.

Voor hij zou heengaan, wenkte Dick de jonge ingenieur nog eens bij zich, en een vuurrode blos steeg in zijn geschonden gelaat op, toen hij op zachte toon vroeg:

— Weet Grace het?

— Ja, ik heb het haar gezegd. Ik heb haar gezegd dat je dit deed alleen om je moeder te kunnen helpen. Ik heb haar gezegd, dat dit je enige kans was, om te verkomen dat... dat...

— Dat de deurwaarder hier kwam om ons heeltje te verkopen, vulde Dick

de zin op bittere toon aan. En dat zal nu toch wel gebeuren, nu ik mijn vijfhonderd pond kwijt ben.

— Ik zal je wat zeggen, Dick! riep Carington op levendige toon. Je weet dat ik een opdracht heb gehad van Lord Aberdeen. Ik heb een brug voor hem moeten projecteren voor een van zijn grote landgoederen. Welnu, ik zal hem nu reeds om het honorarium vragen en dat ik je lenen, zoveel je nodig hebt. Je geeft het mij terug, wanneer je een betrekking hebt.

— Neen, Jack, dat kan ik niet aannemen, zei Dick hoofdschuddend en op vaste toon.

— Ik ben er van overtuigd, dat Lord Aberdeen een deel van mijn honorarium vooruit zal willen betalen.

— En desnoods het volle honorarium mijnheer Carington! liet plotseling een stem zich horen.

Raffles had zoeven de deur geopend en de laatste woorden van Carington gehoord.

De jonge ingenieur was verbaasd opgesprongen en riep:

— Gij hier, mylord?

— Ja, waarde Carington. Het toeval vervult soms een grote rol in ons leven. En toch is het heel eenvoudig. Ik ben gisteravond tamelijk onbescheiden, uw vriend Dick gevolgd en ik moest er in de verte getuige van zijn, helaas zonder het te kunnen verhinderen, hoe hij werd uitgeplunderd en van zijn vijfhonderd pond sterling beroofd, nadat men hem had neergestoken. Ik ben zo'n beetje geneesheer, zoals gij misschien zult weten en als zodanig was het natuurlijk mijn plicht te zorgen dat uw vriend hier veilig werd heengebracht. Ik had aan mevrouw Andrews beloofd, dat ik nog eens naar hem zou komen kijken en daarom ben ik hier. Ik hoorde juist wat gij zeldet over het honorarium en het spreekt van zelf, dat ik u gaarne direct het overeengekomen bedrag zal uitbetalen.

— Ik wist wel dat ik op u zou kunnen rekenen, riep Carington op levendige toon. Als gij nu nog die koppige pessimist zoudt kunnen overhalen enig geld van mij ter leen aan te nemen,

dan waren wij allen geholpen.

Raffles wende zich naar de gewonde, keek hem glimlachend aan en zei toen:

— Gij hoort wat uw vriend zegt. Ik zou maar zo verstandig zijn om aan zijn verlangen te voldoen.

— Maar ik zal hem dat geld nooit kunnen terugbetalen, mylord, zei Dick wanhopig.

— Dat zult gij zeker wel, hernam Raffles op ernstige toon. Gij zijt jong en sterk, gij kunt werken.

— Ik werk zoveel ik kan, dat verzeker ik u en alles zou misschien wel goed gaan, als ik niet...

Hij zweeg en wendde het hoofd naar de muur. Maar Carington nam Raffles een weinig terzijde en zei op zachte toon:

— Hij betaalt de schulden, die zijn vader heeft achtergelaten.

— Wie is de schuldeiser?

— Een zekere Harold Carson, mylord, antwoordde de jonge ingenieur, een rijke leegloper, die gij wel niet zult kennen.

Raffles had een beweging van verrassing niet kunnen onderdrukken.

— Ik ken hem, integendeel, heel goed, hij is lid van de Windsor Club, waarvan ik vice-president ben.

— Het is onbescheiden van mij, mylord, maar mag ik weten, of hij een vriend van u is?

— In het geheel niet. Ik heb nauwelijks enige woorden met hem gewisseld.

— Ik vraag het slechts hierom, mylord, omdat gij in dat geval misschien enige invloed op hem kunt uitoefenen, ten einde minder hardvochtig tegen die arme Dick op te treden.

— Ik zal zien wat ik kan doen, antwoordde Raffles.

— Geloof gij dat Dick spoedig zal herstellen?

— Ik denk dat hij overmorgen weer zal kunnen opstaan.

— Dat is prachtig! Maar hoe vreselijk is het, dat hij nu met één slag beroofd is van de opbrengst van de boksmatch. Hij had zich al gouden bergen voorgesteld, die goede jongen!

Hij wilde zijn moeder, die het zeker nodig heeft, en week naar zee zenden, hij wilde een groot deel van zijn schulden afdoen, hij wilde een kleine draaibank kopen, om die op zijn zolder op te stellen en daarmee zijn brood trachten te verdienen, want hij is een heel kundig metaalbewerker, wat weet ik al! En dat alles is nu in rook vervlogen.

— Ik geloof integendeel, dat dit alles te herstellen is, mijn waarde Carington. Raffles vertrok enige ogenblikken later, nadat hij de wonde had onderzocht en het verband had vernieuwd.

Enige dagen verliepen en op de vierde dag na de aanslag mocht Dick Andrews weer opstaan. Zijn krachtig gestel had de overwinning behaald en de wonde sloot zich voortreffelijk.

Het was in de avond van de daarop volgende dag, toen Dick tegenover zijn moeder in de eenvoudige huiskamer zat, het hoofd in de handen gesteund. Tegenover hem zat de oude vrouw en sporen van tranen waren duidelijk op haar wangen te zien.

Nadat er geruime tijd een zwijgen in het vertrek had geheerst, sprong Dick eensklaps op en riep uit:

— Er moet iets gedaan worden! Het helpt niet, dat ik hier als een onnozele zwakkeling blijf zitten! De schurk is in staat om zijn bedreigingen ten uitvoer te brengen, moeder, welke hij vanmiddag heeft geuit, en onze meubelen te laten verkopen. Er is niets aan te doen; ik ga nu dadelijk naar Jack en ik zal hem het geld ter leen vragen, dat hij al een paar dagen voor mij ter zijde heeft gelegd, maar dat ik tot dusverre heb geweigerd.

— Maar wat daarna, Dick? Het is niet genoeg als je deze termijn betaalt. Daarna komen er nog andere.

— Wij zullen wel zien, moedertje, hernam Dick en hij stond op, liep om de tafel heen en legde zijn hand troostend op het witte haar. Daarop nam hij snel zijn hoed met de brede rand, trok zijn overjas aan, zette de kraag zo hoog mogelijk op en verliet het vertrek, nadat hij zijn moeder had beloofd,

zo spoedig mogelijk te zullen terugkeren.

Het huis van Jack Carington was op nauwelijks een half uur lopens afstand van het zijne gelegen en hij bereikte het omstreeks negen uur in de avond.

De portier van het huis deelde hem echter mede, dat de jonge ingenieur niet thuis was en reeds wilde Dick teleurgesteld heengaan, toen het hem inviel, dat hij aan Jack's moeder kon vragen wanneer haar zoon thuis zou komen. Hij beklom dus haastig de trappen en wilde juist aan de woningdeur aanbellen, toen hij daarbinnen het gerucht van een worsteling meende te horen en daar boven uit de gesmoorde stem van een man, een stem, die hem goed bekend was, die hij pas diezelfde middag had gehoord; een hatelijke, scherpe stem.

Hij trachtte de kruk van de gangdeur om te draaien, maar toen dit niet lukte, liep hij snel verder de gang in en trad de kleine keuken binnen, die met een afzonderlijke deur op het portaal uitkwam. De keuken stond door een deur in verbinding met de huiskamer en vandaar kon men de werkkamer van de jonge ingenieur bereiken. En daar achter de gesloten schuifdeuren, klonk het gerucht van de worsteling nu duidelijker dan zoeven.

En de stem van de man riep:

— Je wilt dus niet goedschiks, kleintje? Je zult het aan jezelf te wijten hebben, ik ben er niet de man naar om mij te laten afwijzen!

Het volgende ogenblik vlogen de schuifdeuren open. Dick Andrews stond op de drempel.

Hij bekommerde zich op dat ogenblik niet om zijn geschonden uiterlijk, hij dacht er zelfs niet aan, hij dacht alleen maar aan het gevaar, waarin het meisje verkeerde, dat hij boven alles liefhad en dat thans hijgend en doodsbleek worstelde in de armen van Harold Carson, die haar omvat hield en haar naar de brede rustbank had gedrongen, die in een hoek van de kamer stond.

Een paar stappen brachten Dick tot vlak bij het worstelende paar. Hij greep met zijn krachtige vuist de aan-

rander in de nek, die onwillekeurig zijn prooi losliet.

Het volgende ogenblik lag het sujet in een hoek van de kamer, weggeslingerd door de sterke vuist van Dick Andrews.

Het meisje liet zich, met de handen voor het gelaat, op de rustbank zinken, geheel ontdaan door het voorval.

Carson kwam langzaam overeind, een blik vol haat in zijn ogen en sissend kwam het over zijn lippen:

— Dat zal ik je betaald zetten, rotvent! Je weet op welke wijze ik je in mijn macht heb. En je weet wat deze brutaliteit je kan kosten.

— Ik weet het. Je kunt mij en mijn moeder in het ongeluk storten en toch, als ik het nog eens moest doen, ik zou je opnieuw in de nek nemen en je wegslingeren, zoals ik gedaan heb, hernam de mismaakte met sidderende stem, terwijl hij zijn gelaat van het jonge meisje afgewend had, dat vol dankbaarheid naar hem opkeek.

— Ja, ik begrijp het al! riep nu Carson met een hatelijke grijnslach uit. Ik weet wel wat dit te betekenen heeft. Mijnheer de Gorilla is verliefd op dat mooie kind, nietwaar? Nu, ik wens je veel succes! Ik twijfel er niet aan of zij zal aan jou wel de voorkeur geven boven mij, ha, ha!

Hij was naar de deur geslopen, nam zijn hoed en wandelstok van de tafel en wilde gaan. Dick Andrews was zeer bleek geworden en kon slechts met moeite zijn drift beheersen. Toen kwam het op doffe toon over zijn lippen:

— Ga weg! of ik vergrijp mij aan je, hondsvot! En wag het niet nog eens miss Grace met een vinger aan te raken, want de Gorilla zou je tonen, dat hij niet met zich laat spotten.

— Het is goed. Ik ga, maar wij zien elkaar terug! Voor de rechter, zou ik denken.

Het volgende ogenblik was hij verdwenen, na de deur met een harde slag achter zich dicht getrokken te hebben.

De beide jongelieden bleven alleen. Dick stond nog altijd met afgewend gelaat.

Maar eensklaps sidderde hij: een zachte hand had zich op zijn arm gelegd en een meisjesstem vroeg op een toon vol medelijden en vriendschap:

— Is het waar wat die ellendeling daar zei, Dick?

— Het is zo, Grace.

— Kan hij je ongelukkig maken, jou en je moeder?

— Als hij wil, dan kan hij ons morgen op straat laten zetten.

— En dat heb je getrotseerd om mij-nentwille?

— Je weet wel, Grace, dat ik om jou de dood zou trotseren, antwoordde Dick eenvoudig. Praat er niet meer over; ik moest het doen, dat begrijp je wel.

— Ik heb van Jack gehoord wat je gedaan hebt voor je moeder. Je hebt gewonnen van die sterke bokser Fowke! Ik vind het heel flink van je en... zeg, Dick, zou je mij niet eens aanzien, als ik met je spreek.

— Nooit! neen, dat nooit! Je weet wel hoe mismaakt ik ben; monster achtiger dan een aap, verminkt en verschrikkelijk om aan te zien.

— Ik geloof niet dat het zo erg is, hernam Grace met een bevend stemmetje. Een man met een hart als het jouwe, die kan toch niet lelijk zijn? Dick, ik zou willen danken voor je tussenkomst, maar ik kan het onmogelijk doen, als je voortdurend een andere kant blijft uitzien. Toe, kijk mij aan.

— Ik kan niet! zei Dick met inspanning.

— Je weigert mij dus een verzoek, nadat je mij juist uit de handen van die schurk gered hebt? Kijk mij aan.

Langzaam, terwijl een bloedgolf naar zijn gelaat opsteeg, wendde Dick het hoofd om. Hij stond buiten het schijnsel van de lamp. Maar Grace, die zijn beide handen had gegrepen, om hem zodoende te dwingen haar aan te kijken, zag zijn ogen, mooie, zielvolle ogen, die op dit ogenblik en uitdrukking hadden van onduldbare smart en waarin de tranen slechts met moeite terug gedrongen schenen te worden. En er lag ook zoets smakends in die grote heldere ogen, dat Grace zich beschaamd

moest afwenden. De lippen van het meisje trilden, toen keek zij opnieuw schuw naar het verminkte gelaat en toen klonk het zachtjes:

— Ik wist wel dat het niet zo erg was! Je hebt zulke mooie ogen.

— Ik dank je voor die woorden, Grace, zei Dick op schorre toon. En laat mij nu gaan; ik kan het niet langer verdragen. Ik had Jack willen spreken, maar nu hij er niet is, nu ga ik maar spoedig weer heen. Je moeder is immers ook niet thuis?

— Neen Dick, zij is naar haar zieke zuster. Maar ik laat je niet gaan, voordat je beloofd hebt te zullen terugkomen.

— Terugkomen? herhaalde de mismaakte op een toon alsof hij niet goed had verstaan.

— Je verstaat mij heel goed, hernam Grace glimlachend. Ik ben een domme gans geweest, een lichtzinnig, onhebbelijk schepsel. Je bent helemaal niet lelijk. En overigens, ik ben ook niet zo verbazend mooi!

Snel maakte zij haar handen los en snelde met een hoog rode kleur naar de deur, want zij had daarbuiten voetstappen gehoord.

Dick stond als verbijsterd, blijkbaar niet begrijpend, wat er voorviel. Toen begonnen zijn ogen te glanzen en zijn gehele lichaam trilde zo hevig, dat hij op een stoel moest gaan zitten.

Toen ging de deur open en Jack trad binnen. Hij keek een ogenblik verbaasd van de een naar de ander en voor hij wist wat er aan de hand was, vloog zijn zuster hem om de hals, zoende hem op beide wangen en fluisterde hem in:

— Hij is helemaal niet zo erg lelijk; hij is veel beter dan wij allen bij elkaar, hij is dapper... en hij heeft zulke mooie ogen!

En voor haar broeder iets kon zeggen, was het jonge meisje haastig het vertrek uitgewipt. Jack keek even naar de dichte deur, toen naar zijn vriend en zei niets anders dan:

— Zo... zo!

— Ja, dat mag je wel zeggen, hernam Andrews, met een verlegen lachje zijn handen grijpend. Ik geloof dat ik

droom; zou je mij niet eens in mijn armen kunnen knijpen?

— Je bent klaar wakker, man, riep Jack lachend uit. En vertel mij nu maar eens, wat je eigenlijk hierheen voert op dit zonderlijke uur en hoe het komt dat Grace eensklaps van mening veranderd is tegenover jou.

En in enkele woorden deelde hij de jongen ingenieur mede, wat er zoeven was voorgevallen. Jack had met gebalde vuisten en bleek gelaat toegeluissterd en riep toen woedend uit:

— Ik had haar gewaarschuwd! O, die ellendeling, ik breek hem al zijn ribben, als ik hem tegen kom.

— Neem mij niet kwalijk, Jack, je weet dat ik je graag een pretje gun, maar dat moet je aan mij overlaten! riep Dick Andrews uit. En nu wil ik je niet langer ophouden! Dus kort en goed, kun je mij aan dat geld helpen?

— Ik had je voldoende geld kunnen lenen, om aan de eerste behoefte te voldoen. Maar nu je je de vijandschap van die Carson op de hals hebt gehaald, nu zal hij alles tegelijk willen hebben, waartoe hij het recht schijnt te hebben en dat is zulk een hoog bedrag, dat ik vrees, je niet te kunnen helpen. Hoeveel is het?

— Alles en alles bij elkaar is het nog ruim achthonderd pond sterling.

— Goede hemel, mijn salaris voor het tekenen van de brug bedraagt dertig pond sterling. Maar ik weet iemand, die je misschien zou kunnen en willen helpen.

— Wie zou dat zijn?

— Lord Aberdeen. Hij staat bekend als een filantroop en ik weet dat hij zeer veel belang in je stelt. Hij heeft je geheel genezen, zonder er een penny voor te vragen, hij heeft een beloning uitgeloofd voor het opsporen van de dieven, die je vijfhonderd pond hebben ontroofd en hij heeft herhaaldelijk met mij over je gesproken, terwijl je nog herstellende was.

— Maar ik ben een vreemdeling voor hem! Met welk recht zou ik zijn hulp kunnen inroepen?

— Met hetzelfde recht als duizende andere Londenaren, die hij op de een of andere wijze heeft geholpen. Je hoeft het trouwens niet als een aal-

moes aan te nemen. Later zul je wel weer geld verdienen en Lord Aberden kan wachten, al was het jarenlang.

Hoofdstuk VII

WAARIN IEDER ZIJN DEEL KRIJGT

De beide vrienden hadden een taxi genomen en geen twintig minuten later stonden zij tegenover Raffles, die wel een weinig verwonderd was over dit late bezoek, maar toch aanstonds bereid de beide vrienden te ontvangen.

Jack Carington zette in enkele woorden helder en duidelijk de zaak uiteen en liet ook niet na van het begin tot het einde het gehele voorval mede te delen, dat zich zoeven in zijn huis had afgespeeld en waarbij Dick zo te rechter tijd was opgetreden.

Raffles had toegelusterd, zonder de jonge man een enkele maal in de rede te vallen en toen Jack zweeg, vroeg Raffles:

— Hoeveel moet die man van u hebben, mijnheer Andrews?

— Ruim achthonderd pond sterling, mylord. Voor mij een zeer hoog bedrag,

— Van welke aard is de vordering?

— Eenvoudige wissels, mylord.

— Waarom hebt gij die ondertekend?

— Om aldus de schulden van mijn vader af te kunnen doen.

— Was uw vader dan geld schuldig aan Harold Carson?

— Niet aan hem, maar aan zijn vader. De vordering ging natuurlijk op de jonge Carson over.

— Als gij eenvoudig weigert te betalen, kan die Carson u dan voor de rechter brengen?

— Zonder enige twijfel. Ik zelf ondertekende de wissels en eigenlijk zijn de vervaldagen al verstreken. Ze zijn reeds een paar malen geprolongeed, al is het waar, dat ik een klein gedeelte van de schuld heb kunnen afbetalen.

— Dat is voldoende, waarde Dick, zei Raffles. Hij had zijn portefeuille te voorschijn gehaald, nam er achthonderd pond in bankbiljetten uit, stelde deze aan de jonge man ter hand en zei:

— Ziedaar. Op die wijze komt gij het gemakkelijkst van die schelm af.

Maar in zichzelf voegde Raffles er aan toe:

— Maar wij hebben nog een appeltje met elkaar te schillen, mijnheer Carson.

Dick had het geld enigszins aarzelend aangenomen en zei toen:

— Ik weet niet hoe ik u zal moeten bedanken, mylord, maar welke zekerheid verschaft gij u nu, dat ik het geld zal terugbetalen?

— De overtuiging dat gij een eerlijk man zijt, is voor mij meer dan voldoende, antwoordde Raffles.

— Moet ik dan geen schuldbewijs tekenen?

— Dat is onnodig. Het zou u slechts een gevoel van afhankelijkheid geven, van onrust, en dan zou het u moeilijk maken geregeld te werken. Zeg mij eens, waarde Andrews, gij zijt immers mechanicien?

— Mechanicien is wel wat eufemistisch uitgedrukt, mylord, ik heb wel wel aan metaalbewerking gedaan.

— Hij is een zeer kundig vakman, mylord, daarvoor durf ik instaan! riep Jack uit.

— Dan kan ik ook niet inzien, waarom gij deze bekwaamheid niet zoudt aanwenden, hernam Raffles.

— Ik heb mij al enige malen gepresenteerd, mylord, niemand neemt mij aan, ten eerste omdat ik geen getuig-

schriften heb, ten tweede omdat ik nog nooit in de praktijk werkzaam ben geweest en ten derde omdat ik zo afschuwelijk lelijk ben.

— Vertel mij eens, gelooft gij, dat gij Londen voor een paar weken zoudt kunnen verlaten? hernam Raffles weer na even te hebben nagedacht.

— Londen verlaten, mylord? zeide Dick Andrews verwonderd. Het zou natuurlijk wel gaan, maar waarom zou ik dat moeten doen?

— Omdat ik een plannetje met u heb, dat echter voorlopig nog geheim moet blijven. Ik verwacht u morgenochtend om half tien hier bij mij, waarde Dick en dan zult gij vernemen, waarheen ik u denk te zenden; natuurlijk veronderstellende, dat gij het met mijn plannen eens zijt.

Andrews scheen nog even te aarzelen en wendde zich toen plotseling tot Jack met de vraag:

— Zul je goed op Grace passen, Jack?

— Maak je maar niet ongerust; ik zal haar 's avonds nooit meer alleen laten.

— Dan neem ik gaarne uw aanbod aan, mylord, wat het ook moge zijn.

— Dat blijft dan afgesproken. Gij betaalt zo gauw mogelijk uw schuldeisers en dan komt gij bij mij. Ik zal u in ieder geval tot aan het uur van de lunch verwachten. Neen, bedank mij niet, dit alles heeft immers niets te betekenen. En nu zult gij mij toestaan, waarde Dick, nog een paar woorden met uw vriend Jack te wisselen, nietwaar?

Dick trok zich direct bescheiden in de verste hoek van het grote werkvertrek terug en begon daar wat in tijdschriften te bladeren.

Raffles nam Jack terzijde en vroeg op zachte toon:

— Gij hebt mij dezer dagen gesproken over de liefde van uw vriend voor uw zuster. Zeg mij eens eerlijk of gij gelooft, dat hij enige kans op wederliefde heeft.

— Tot op heden avond heb ik het betwijfeld, antwoordde de jonge man. Ik heb het steeds betreurd en toch, ik moest altijd bedenken, dat mijn zuster

nog maar een jong ding is, levenslustig en zelve heel knap. Maar vanavond, toen ik binnenkwam, juist nadat Dick die schelm van een Carson de deur had uitgegooid, toen gedroeg Grace zich alsof het voorgevallene grote indruk op haar scheen te hebben gemaakt en al gevoelt zij op dit ogenblik misschien nog geen ware liefde voor Dick, het is toch in ieder geval wel heel wat meer dan vriendschap.

— Des te beter, zei Raffles glimlachend. Het verheugt mij, dat ik dat hoor. Want alles welbeschouwd zetelt de adel van de mens niet in zijn neus, of in zijn fraai gevormde oren, maar in zijn hart.

Hij wenkte Dick naderbij en zei, terwijl hij hem de hand toestak:

— Tot morgen, mijn waarde. Ik reken stellig op u.

De volgende dag, omstreeks twee uur in de namiddag vertrok Dick Andrews naar een bestemming, welke alleen zijn moeder kende, vergezeld door Charles Brand.

Omstreeks negen uur in de avond keerde Brand alleen naar Londen terug en reed in een taxi dadelijk naar het huis in de Cromwellstreet, waar hij verslag uitbracht aan Raffles. Deze hoorde hem tot het einde aan en vroeg toen:

— Heb je zijn pensioen vooruit betaald?

— Voor drie weken, volgens jouw opgaaf.

— Hoe was zijn stemming?

— Die van een kleine jongen met het vooruitzicht op een schitterend Kerstfeest.

— Zoveel te beter. Dan zullen wij thans de stemming van iemand anders eens een beetje gaan bederven. Ik heb de gehele dag besteed om het huis eens goed op te nemen, en ik denk dat het op rolletjes zal lopen.

— Je blijft dus bij je plan?

— Zonder enige twijfel. Carson verdient het ten volle, gestraft te worden voor zijn hardheid jegens iemand, die de schulden van zijn vader overneemt, en door de wijze waarop hij het geld verspilt. Lieve hemel, ik gevoel mij

zelf als een kroon, die aan de vooravond van een groot feest staat.

— Weet je iets omtrent zijn brandkast?

— Een heel gewoon ouderwets kastje, in ieder geval niet zeer nieuw, naar het schijnt, en zeker niet moeilijk te openen.

— Hoe staat het met de bedienden?

— Hij heeft er twee en die slapen in huis, maar in een andere vleugel, en van hen zullen wij geen last hebben, daarvoor hoef je niet bang te zijn.

— Is alles gereed?

— Alles. Het is nu echter nog te vroeg. Wij zullen eerst nog een paar bedrijven van De Koopman van Venetie gaan zien. Er moet en uitstekende, nieuw Portia ontdekt zijn.

Brand verwisselde haastig zijn reiskostuum voor een tuxedo en de beide vrienden begaven zich naar het Garrick Theater, waar zij het laatste gedeelte van de voorstelling bijwoonde...

Het was bijna middernacht, alvorens zij naar het huis in de Cromwelstreet terugkeerden. Na een zeer eenvoudig souper te hebben gebruikt, verlieten beiden het huis dadelijk weer aan de tuinzijde, door een kleine deur, die uitkwam in een stille zijstraat, waar zich nooit een levende ziel vertoonde. Zij hadden hun lange regenjassen aan, en daaronder droeg Brand een klein thans nog ledig valies, terwijl Raffles zich voorzien had van een lederen etui, waarin hij zijn fijne werktuigen placht mede te nemen.

Het huis, waarvan Carson en gehele verdieping bewoonde, was gelegen in Harrow Street, op de hoek van een brede zijstraat. Raffles had steeds een voorliefde voor hoekhuizen gehad, en het liefst waren hem huizen, die in het geheel geen burens hadden en rondom door een tuin omgeven waren.

Zwijgend, slechts zelden een enkele opmerking wisselend, legden de beide mannen de afstand af.

De Harrowstreet is in een deftige wijk gelegen, en daar de Londenaren er niet van houden, laat naar bed te gaan, was het hier reeds zeer stil. Slechts nu

en dan reed in snelle vaart een taxi of een luxewagen voorbij.

Zij gingen snel een zijstraat in, en bereikten de tuinmuur van het bewuste huis.

Brand zette zich ruggelings tegen de muur, en Raffles klom vlug als een aap op de schouders van de jonge man, ging schrijlings op de muur zitten, en trok Brand vlug naar zich toe. Een seconde later lieten zij zich aan de andere kant van de muur weer vallen.

Het was donker in de tuin, die zich achter het huis uitstreckte, maar de ogen van Raffles hadden de eigenaardigheid, dat zij, even als die van katten, in het duister konden zien.

Hij nam Brand, die niet zo overvloedig door de natuur bedeed was, bij de hand en voerde hem met zich mee langs een der smalle tuinpaden, naar een raam van een vertrek gelijkvloers, waarvoor hij bleef stilstaan.

— Dit is een bediendekamer, fluiterde Raffles zacht. Als wij daar eenmaal binnen zijn, zal de rest wel vanzelf gaan.

Hij had de hand in de zak gestoken en het volgende ogenblik klonk een geluid, alsof er voorzichtig en langzaam een stuk zijde gescheurd werd: het was de diamant, die door het glas sneed.

Een ogenblik later stond de ruit tegen de muur.

Raffles stak de hand door de opening en behoefde niets anders te doen, dan de kruk van de spanjolet om te draaien, waarmede het dubbele raam gesloten was.

Volgens zijn gewoonte bleef hij enige minuten onbeweeglijk staan, tenslotte zich te overtuigen, dat men daar binnen geen enkel verdacht geluid had kunnen horen. En daarop stapte hij eenvoudig naar binnen, op de voet gevolgd door Charles Brand.

Ook hier was het zo donker, dat Raffles Brand moest leiden. Hij bracht hem naar de deur, opende deze behoedzaam en nu stonden beiden in een vrij brede gang, die het huis van voor tot achter scheen te doorsnijden.

In het midden van deze gang ongeveer begon de trap ten gebruike van het dienstpersoneel.

Na opnieuw enige tijd te hebben geluisterd, deed Raffles zijn zaklantaarn opgloeien en bij het licht daarvan beklommen de twee mannen volkomen geruisloos de trap tot aan de tweede verdieping.

Zij stonden nu op een klein portaal.

Hierop kwamen links en rechts gangen uit en een daarvan sloeg Raffles in met zekerheid van een man, die daar al jaren lang zou hebben gewoond.

Hij had zijn zaklantaarn getemperd tot een straaltje, hetwelk de voorwerpen slechts flauwtjes deed onderscheiden en bukte zich nu, om door het sleutelgat van een deur te kijken.

— Onze nachtwaker is nog niet thuis. Ik wist het ook wel, hij slaapt altijd met licht en het is hier stikdonzoals je ziet.

Hij deed even het licht van zijn lantaarn op het grote bed vallen, dat keurig was opgemaakt.

De twee mannen gingen verder. Raffles vooraan. Voor een andere deur stond hij stil, bond zich het zijden masker voor het gelaat, welk voorbeeld door Brand gevolgd werd en een ogenblik later hadden de lopers hun werk gedaan en konden de twee mannen het vertrek binnentreden, waar de brandkast stond.

— Jij de schrijftafel, ik de kast, zei Raffles kortaf. Denk erom dat binnen een uur alles moet afgelopen zijn.

Raffles had de gangdeur weer gesloten en zocht naar een grendel, die er echter niet was. Bij gebrek aan beter schoof hij een paar stoelen voor de deur die naar binnen opening.

Hij had regenjas en rok uitgetrokken, stak een sigaret aan, bekeek de brandkast eens, haalde minachtend de schouder op en zette zich aan het werk.

Uit de kleine tas, welke hij bij zich had, nam hij een kleine stalen cylinder, waarin zuurstof onder zeer hoge drukking was samengeperst. Hij bevestigde een korte, gewapende gummislang aan het ventiel en maakte aan het einde van deze slang een soort reservoer vast, dat

er uitzag als een tennisbal, maar dat van staal vervaardigd was, schroefde een dop los en liet voorzichtig uit een poeder in dit reservoir vallen, dat voor de helft met water gevuld scheen te zijn en waarin het poeder zich oploste.

Raffles wachtte even, nadat hij een kraan had geopend, totdat het gas zich gevormd had en stak toen het uitstromende gas met een lucifer aan. Met een zacht sissend geluik scheen een straaltje vuur uit het toestel te spuiten; eerst donkerrood, daarna lichtrood, rose, om tenslotte over te gaan in een prachtig smaragdgroen, hetwelk echter op zijn beurt plaats maakte voor geel, dat snel lichter en daarop zo verblindend wit werd, dat Raffles zich moest voorzien van een beschermende bril met bijna zwarte glazen.

Hij vatte de greep van het toestel, die van een isolerende stof was gemaakt en richtte de steekvlam tegen het midden van de kastdeur.

De hitte werd steeds groter en groter en bedroeg na enkele minuten enige duizende graden.

In het staal begon zich een soort kuil te vormen, die snel dieper werd en toen droop in grote druppels het smeltende staal langs de wand van de kast...

Een half uur verstreek en steeds dieper boorde de steekvlam zich in de deur door, totdat Raffles er een gat in gesmolten had van bijna twee vierkante decimeters.

Aanstands doofde hij nu het thermiettoestel en koelde het staal zo snel mogelijk af door er uit een sproeier olie tegen te spuiten.

Hij beschermde zijn hand met een dikke lederen handschoen, waarvan de kap tot aan de elleboog reikte, stak die in de kast en begon alles wat binnen zijn bereik viel door de opening naar buiten te halen: doosjes met kostbare sieraden, pakketten, effecten, bankbiljetten, een portefeuille met schuldbekentenissen, wissels, aandelen in grote maatschappijen en goudgeld.

Brand intussen had zich onledig gehouden met het kolossale schrijfbureau en zijn waardige vingers hadden al spee-

dig de laden weten te openen en deze grondig doorzocht.

— Kom maar eens hier met de tas, fluisterde Raffles. Ik geloof dat de buit meevalt. Hier is het goud, dit zijn de bankbiljetten, hier zijn dozen met gouden ringen, diamanten en ander fraais en hier hebben wij een pak schuldbe wijzen. Ik neem ze mee, ik zal ze eens onderzoeken; ik zal nagaan onder welke omstandigheden de schuldbekentenis sen getekend zijn en die van de arme drommels zal ik verbranden. Hoe staat het met de schrijftafel? Heb je er iets van betekenis in gevonden?

— Geen geld hoegenaamd, maar toch wel iets, waarin je belang zult stellen. De vader van onze vriend Carson schijnt een schurk in optima forma te zijn geweest, die op allerlei slinkse wijzen geld uit de zakken van zijn medemenssen wist te troggelen. En mijn heer zijn zoon heeft de zaak op dezelfde voet voortgezet. Volgens de papieren, die ik zoeven heb doorgelezen, was de vader van Andrews bij zijn dood reeds niets meer schuldig, en die onnozele Dick heeft maar steeds in goed vertrouwen geld betaald, waarop die bandiet van een Carson volstrekt geen recht had. Hier is een aantekenboekje en daar zijn de schuldbekentnissen, waaruit een en ander duidelijk blijkt.

Raffles had het boekje aangenomen, bladerde er even in en liet het in zijn zak glijden.

Maar plotseling spitste hij de oren. Hij had voetstappen op de trap gehoord.

Snel duwde hij Brand de tas met de buit in de handen, schoot zijn rok weer aan, sloeg zijn regenmantel om en greep zijn eigen instrumententas.

Zijn grijze ogen fonkelden door de gaten in het masker. Hij had het licht van zijn lantaarn gedooft en in de duisternis stonden beide mannen onbeweeglijk te luisteren.

De voetstappen kwamen naderbij.

Toen werd er een hand op de kruk van de deur gelegd, de stoelen schoven over het tapijt en rolden met een bonzend geluid om.

En op hetzelfde ogenblik haadde het vertrek in een zee van licht; daar stond

Harold Carson, met de linkerhand nog op de schakelaar, een beetje versuft en blijkbaar erg dronken. Hij staarde met een onnozel glimlachje van de een naar de ander.

Toen hakkelde hij met een idioot lachje:

— Bonsoir heren. Wat verschaft mij de -hik- het genoeg? Ga zitten en laat ik u niet storen.

Hij wankelde zelf naar binnen, struikelde over een der omgevallen stoelen, krabbelde met moeite weer overeind en plofte op een divan neer.

— Hij heeft 'm aardig om, zei Brand met minachting in zijn stem.

— Des te beter! Dat spart ons de moeite de schoft onschadelijk te moeten maken, hernam Raffles. Maar laten wij ons niet langer ophouden dan volstrekt noodzakelijk is; dat lawaai met de stoelen kon de bedienden wel eens hebben doen ontwaken.

De volgende seconde zou dit vermoeden bevestigen.

Want in de deuropening verscheen 'n man met grijze bakkebaarden, de ogen dik van slaap, gekleed in hemd en broek en op blote voeten, die met open mond van verbazing naar de groep keek.

Carson had hem in het oog gekregen en beval hem met een dikke tong:

— Whisky soda, Grey! Veel Whisky soda. Ik heb twee heren op bezoek. Zij komen zeker van een gemaskerd bal, hi, hi.

Maar de bediende was nuchter, al had hij slaap en hij begreep aanstonds, dat er met die bezoekers niet te spotten viel.

Hij had in hun handen de glans van twee revolverlopen gezien en met een schuwe blik keek hij naar de vernielde brandkast.

— Heb je mij niet verstaan, Grey? Ialde de dronkaard.

Maar Raffles maakte een einde aan het toneeltje. Hij wierp de dronkaard een blik vol minachting toe en zei tot de bediende:

— Kom hier man. Dichter bij. Er zal je geen kwaad geschieden, tenzij je je zoudt willen verzetten. Zo, ga daar nu zitten, in die hoek, En let nu even op.

Ik neem dit knipschaartje en zoals je ziet, knip ik er de telefoondraad mee door; een zeer eenvoudig middel om te beletten, dat je de naaste politiepost opbelt.

Hierop trad Raffles op Carson toe en beval kortaf:

— Sleutelbos.

— Wat wou je daarmee doen, mijnheer masker? vroeg Carson met een vermoeid lachje.

— Praat niet zoveel en geef mij de sleutels, hernam Raffles.

Met onzekere gebaren begon Carson langzaam en schijnbaar met de grootste inspanning naar zijn sleutels te zoeken. Ongeduldig rukte Raffles hem over eind, stak de handen in zijn zakken en had spoedig de sleutelbos en daarin de sleutel van de werkkamer gevonden.

Hij wendde zich weer tot Grey, die doodsbleek in zijn hoekje was blijven zitten en hernam:

— Ik zal genoodzaakt zijn je op te sluiten, vriend. Je zult natuurlijk aanstonds het raam open doen om te gaan schreeuwen en dat zou ik gaarne beletten. Mijn vriend zal dus zo goed zijn, even je handen op je rug te binden en je te knevelen.

Brand, die het bevel wel verwacht had, stond reeds gereed met prop en doek en een ogenblik later waren de handen van de bediende op de rug gebonden en was het schreeuwen hem belet.

Daarop werd de deur zachtjes gesloten, de sleutel draaide rond in het slot en Raffles en Brand sprintten de trap af. Zij bereikten de gang weer, gingen door het dienstvertrek en klommen uit het raam, dat nog altijd open stond.

Zij renden door de donkere tuin, bleven aan de voet van de muur even wachten en toen zij niets verdachts hoorden, klom Raffles opnieuw op de schouders van Brand, stak voorzichtig het hoofd over de muur, wipte toen op de rand, trok Brand naar zich toe en een ogenblik later bevonden de twee vrienden zich in de zijstraat.

Zij hadden snel hun maskers afgedaan en verwijderden zich, zonder zich in het minst te overhaasten.

Honderd meter van het huis verward, hoorden zij ramen opengaan en een luide stem, die «politie» riep. Grey had zich blijkbaar al weten te bevrijden.

Maar een paar minuten later reeds troffen de twee vrienden een taxi aan, die hen naar de hoek van Oxfordstreet en Cromwellstreet bracht en van dit ogenblik af konden zij zich veilig gevoelen.

Toen Raffles een half uur later de buit schifte, bleek het dat hij Carson bijna 25.000 pond sterling armer had gemaakt...

* * *

Er verliepen vele weken en in die tijd beleefde Raffles vele avonturen, ver van de hoofdstad verwijderd.

De politie had enige dagen gezocht naar John Raffles en toen had hoofdinspecteur Baxter zuchtend deze inbraak moeten toevoegen aan de lijst van ongestrafte misdaden, waarin de Grote Onbekende de hand had gehad.

Carson had dit alles, schuimbekkend van woede, op de club verhaald, onder meer aan Lord William Aberdeen en de man besepte niet en zou het ook nooit beseffen, dat hij sprak tegen degene, die hem bedrogen had.

Het was laat in de namiddag van een verrukkelijke dag, toen Raffles zich liet aandienen bij de jonge ingenieur, Jack Carington, wien hij nog menige opdracht had weten te verschaffen.

De jonge man ontving hem met grote hartelijkheid, maar Raffles weerde hem zachtjes af met de woorden:

— Het doet mij veel genoegen dat ik je zie, mijn waarde Jack, maar, eerlijk gezegd, is het mij thans om je zuster te doen. Zij is, hoop ik, thuis?

— Zeker, mylord, antwoordde Jack, niet weinig verbaasd.

— Vertel mij eens: hoe denkt zij nu over Dick Andrews? Geloofst gij dat zij hem mist?

— Zij spreekt vaak over hem, mylord, zij is stiller dan vroeger, zij vraagt telkens wanneer hij terugkomt, en zij heeft een dagboek aangelegd.

— Dat laatste vooral is een heel gunstig verschijnsel, zei Raffles glimlachend. Maar, daar is miss Grace zelve.

Het jonge meisje had waarschijnlijk de laatste woorden gehoord, want op haar gezichtje lag een diepe blos uitgespreid, toen zij op Raffles toekwam, om hem de hand te reiken. Deze keek haar even aandachtig en met een wonderlijke zachte glans in zijn grijze ogen, in het gelaat en zei toen:

— Miss Grace, ik ben mij langzamerhand gaan beschouwen als een beetje tot de familie behorend en daaraan alleen ik het recht om u iets te vragen dat voor twee personen van groot belang is. Dick Andrews is teruggekeerd en hij heeft mij opgedragen, u de grote vraag te stellen: Wat zoudt gij antwoorden als hij u vroeg zijn vrouw te worden en als ik u verzeker dat ik hem een behoorlijke betrekking kan verschaffen?

Het meisje boog het hoofd en antwoordde toen nauwelijks hoorbaar:

— Ja.

— Ondanks zijn verminkt gelaat? drong Raffles aan.

— Ondanks alles.

— Gij weet het heel zeker?

— Ik houd van hem, zei Grace, eenvoudig en terwijl zij Raffles met haar

heldere ogen aankeek.

Deze trad naar de deur, waarachter een onderdrukte kreet van vreugde en zegepraal had geklonken.

— Kom binnen, waarde Dick, en ga het antwoord maar zelf halen.

Dick Andrews trad binnen en met een kreet van verbazing en geluk deinsde Grace achteruit, de handen op het hart gedrukt.

Want daar stond een geheel ander man: zeker nog niet volmaakt schoon, maar met een gelaat, dat door de kunst der Schotse geneesheren geheel veranderd was. Vooral aan de huidskleur mankeerde nog al wat en de naden, waar het nieuwe vlees met minutieuze naaldsteken aan het oude was gehecht, zagen nog rood, zodat het gezicht als het ware in vakken verdeeld was, maar wanneer na verloop van tijd de littekens ingezonken waren en een neutrale kleur hadden aangenomen, zou er van de plastisch-chirurgische behandeling weinig of niets meer te zien zijn. Het was werkelijk een wonder der moderne wetenschap.

De twee mannen, Raffles en Jack Carington hadden het plotseling bijzonder druk met de bestudering van een project-ontwerp.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Treinrovers en Zeeschuimers

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

SINDS 3 JANUARI 1954

ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.